

ΕΡΕΥΝΑ

ΕΤΟΣ. Ε.

Αρ. 263.

14.10.32

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Ε'

ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρά 15, — Αθήναι
Τηλέφωνον 64-67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑ

Εσωτερικού Δρ.
Εξωτερικού Δολάρια
Αμερικανής
ΛιγύραςΤα έμβλήματα αποστέλλονται
προς τὸν διαχειριστή

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΖΩΝΕΣ

ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΚΑΙ

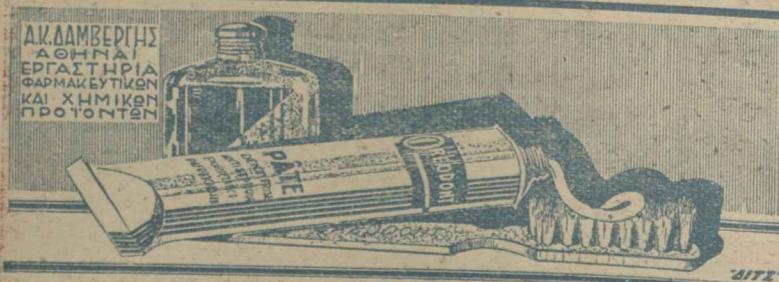
ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ

'Επὶ μέτρῳ ἢ Εὐρωπαϊκῆς

ἑτοιμῆς

εἰς τὸ Φαρμακεῖον

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Ὁσπρᾶ ὠραία δόντια. εὐχάριστο στόμα
δίδει τὸ OREODONT
ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς καπνιστάς

Κάθε Κυρία ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ
ντυθῇ Chic καὶ μὲ πολὺ λογικὴν
τιμὴν ὡς ἐπισκεφθῇ τῆς

MODES

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14. Β' ΟΡΘΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ

Ρ
Ο
Δ
Α
Λ
Ι
Ν
Η
ΧΙΩΝ

Ἐχετε προσέξει σὲ κάποιες γνωριμίες ποὺ γίνονται στὴ
γέφυρα ἐνὸς βαποριοῦ, στὸ διάδρομο ποὺ ἐνώνει δυὸ βαγόν-
ια σιδηροδρόμου, στὸ χῶλλ ἐνὸς ξενοδοχείου, στὸ καπνιστή-
ριο μιᾶς χορευτικῆς σάλλας, καὶ ποὺ ἡ διάρκειά τους εἶναι τό-
ση ὥστε νὰ μὴν τοὺς δίνῃ τὸν ἀπαιτούμενο χρόνον νὰ ξεφύγουν
ἀπ' τὸ πλαίσιο τῆς περαστικῆς κι' ἀδιάφορης γνωριμίας χω-
ρὶς καμμιάν ἀπολύτως συνέχεια; Ἄν ναι, τότε ἀσφαλῶς θὰ
συμφωνήσετε μαζί μου στὸ χαρακτηρισμὸ ποὺ θὰ τοὺς δώ-
σω : Εἶναι ἡ καλλίτερος κι' ὠραιότερος γνωριμία ποὺ κά-
νουμε στὴ ζωὴ μας.

Ἀρχίζοντας ἀπὸ μιὰ σύσταση—πολλὲς φορές κι' αὐτὴ δὲν
ὕπάρχει—καὶ
τελειώνοντας
μὲ ἕνα σφίξι-
μο τοῦ χεριοῦ
κι' ἕνα «χαρη-
κα πολὺ», ἡ
γνωριμία αὐτὴ περι-
κλείει μέσα τους μιὰν
τροφερὴ ἀνάμνηση, καὶ
ἀποτελοῦν τῆς περισσότε-
ρες φορές τὰ ἀγαπητότε-
ρα σημάδια στὴ θύμησή
μας. Ἡ λιγύχρονη διάρ-
κειά τους, στερημένη ὁ-
λότελα ἀπὸ ἀνιάρεις καὶ
κουραστικὲς παραπομπὲς
ἀπληραγμένη ἀπὸ ὀχλη-
ρὲς ἢ δυσάρεστες παρεμ-
βολές, ἀφίνει μέσα στὴν
ψυχὴ μας ἕνα ἀποτύπω-
μα εὐχάριστο κι' ἀγαπη-
μένο. Κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ
χρόνια ὁ ἑαυτὸς μας αἰ-
σθανθῇ ἐπιτακτικὴ τὴν ἀ-
νάγκη νὰ ξεφυλλίσῃ τὸ
μεγάλον βιβλίον τῆς ζωῆς
του, ξεπετάγονται ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πολυσέλιδα κεφάλαια του,
σὺν κομψῇ διακοσμητικῇ στολίδιᾳ, ποὺ ξεκουράζουν τὸ βλέμ-
μα καὶ φέρνουν μιάν ἀνάπαυλα στὴν τρικυμία ἢ τὴν γαλήνη
τῶν ἄλλων αἰσθημάτων.

Δυὸ γαλανὰ ματάκια, ἕνα κεφαλάκι ὀλόξανθο σὰν ἀνα-
λυτὸ χρυσάφι ποὺ κάποτε συναντήσαμε σ' ἕνα ταξίδι μας καὶ
μερικὲς φράσεις ποὺ δὲν τῆς θυμόμαστε πιά, ἔρχονται ξαφνι-
κά νὰ σπᾶσουν τὴν μονοτονίαν μιᾶς ρουτινιέρικης περιόδου τῆς
ζωῆς μας καὶ νὰ προσδώσουν ἕναν εὐθύμον τόνον στὴν ἀνιάρη
ἐπανάληψιν μιᾶς στεγνῆς ἀλληλοδιαδοχῆς ἱδίων κι' ὁμοίων
ἡμερῶν. Ἀποτελοῦν ἕναν εὐθύμον σταθμὸ, μιάν ἀττ ρ α ξ ι ὶ ν,
ἕνα ξεσπασμα, μιάν ἀχτίδα ἡλίου, ἕνα δροσερὸ χᾶδι πρωινῆς
δροσιάς...

Κι' ἡ γνωριμία αὐτὴ ποὺ ἴσως εἶναι ἡ πιὸ ἀθῶος κι' ἡ πιὸ
ἀδιάφορος ποὺ κάνουμε στὴ ζωὴ μας, παίρνουν ὑστερότερα
μιάν ἐντότητα καὶ μιὰ σημασίαν ἀφάνταστα μεγαλοπρεπῆ.
Ἀποτελοῦν τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ζωῆς μας, ἀποτελοῦν
τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὦμέγα τῆς ὑποστάσεώς μας. Ἀφίνουν στὸ
διάβα τους θύμησης τέτοιες ποὺ θαρρεῖς καὶ δένονται μὲ δε-
σμωδῆ ἀρρηκτοὺς μὲ τὴν ὑπαρξὴ μας καὶ ποὺ μᾶς εἶναι ὀλό-
τελα ἀδύνατον νὰ περάσουμε πλὴν τους μ' ἀδιάφορο μᾶτι...

Τὸ ταξίδι, ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ ποὺ κάποτε κάναμε, μπο-
ρεῖ νὰ ξεφανιστῇ καὶ νὰ σβῶσῃ ὀλότελα ἀπ' τὴν θύμησή
μας, μὰ ἡ κοπέλλα τῶν εἰκοσι χρόνων ποὺ γνωρίσαμε στὴ γέ-
φυρα τοῦ καραβιοῦ καὶ ἀνταλλάξαμε μαζί της, γερμένοι στὴν
κουπαστὴ τοῦ πλοίου, λίγες φρασσοῦλες γιὰ τὴν ἡσυχὴ θάλασα

σα, τὸν οὐρανὸν, τὰ μίλλια τῆς ταχύτητος τοῦ βαποριοῦ, γιὰ
τοὺς ἀέρηδες, γιὰ τὴν ὁμορφὴ δύση, θὰ ξανάρχεται πάντα
στὸ μυαλὸ μας κι' ἡ ἀνάμνησίς της θὰ γεμίξῃ τὴν ἀτμόσφαιρα
τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Ποιὰ ἦταν ἡ κοπέλλα τῶν εἰκοσι χρό-
νων; Δὲν θυμόμαστε πιά—ἴσως ἴσως οὔτε τότε νὰ θελήσαμε
νὰ μάθουμε τ' ὄνομά της. Πῶς γνωρίστηκαμε; Οὔτε αὐτὸ τὸ
θυμόμαστε. Κάτι ἴσως μᾶς ρώτησε,—ναί ! μᾶς εἶχε ρωτήσῃ
ἂν ξέραμε πῶς λεγότανε στὴν ἀντικρινὴ ἀκτὴ ἕνα χωριουδά-
κι ποὺ τὰ κάτασπρα σπιτὰ του λὲς κι' ἦταν ἕνας δυνατώτε-
ρος ἀφρὸς ποὺ κᾶναν τὰ κύματα καθὼς ξεσποῦσαν πάνω στοὺς
βράχους. Ὑστερα «κάτι» ἀκόμα μᾶς ρώτησε καὶ ἡ μιὰ φρα-
σοῦλα ἔρχότανε νὰ διαδεχθῇ μιάν ἄλλην. Τὸ ἴδιο βράδυ
χαίρεισθίκαμε στὸ τραπέζι ποὺ τρώγαμε. Τὴν ἄλλη μέρα
τὸ πρωῒ, μιλούσαμε σὰν νάμασταν παλαιοὶ γινώριμοι. Πόσο
κράτησε ἡ γνωριμία μας; Ὡ ! αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ποὺ θυ-
μόμαστε καλὰ. Κράτησε τέσσερις ἡμέρες. Τόσες ὥρες
χρειάστηκε τὸ βαπόρι μας γιὰ τὴν διαδρομὴν του. Κι' ὕστε-
ρα—τὸ πρωῒ ποὺ φτάσαμε στὸ ξένο λιμάνι—τὴν τελευταία
στιγμὴ καθὼς πῆγαινε νὰ κατέβῃ τὴν σκάλα, σφίξαμε τὰ
χέρια καὶ κάποια φρασσοῦλα γλύστρησε ἀπ' τὸ στόμα μας.
Μιὰ φρασσοῦλα ποὺ δὲν θυμόμαστε πιά. Ἴσως εὐχὴ, ἴσως
χαίρεισμός, ἴσως παράπονον... Αὐτὸ ἦταν. Ἡ γνωριμία
μας ἄρχισε καὶ τέλειωσε μέσα σὲ τέσσερις μέρες. Κι' ἡ κο-
πέλλα τῶν εἰκοσι χρόνων, ποὺ θυμόμαστε κι' αὐτὸ ἀκόμα
τὸ χρῶμα τῆς ἐσάρπας ποῦταν μπλεγμένη γύρω-γύρω στὰ
μαλλιά της, ἔφυγε ἀφίνοντας μέσα στὴν ψυχὴ μας ἕνα
μουκετάκι τριαντάφυλλον ἀμάραντον.

Καὶ τώρα, ὕστερα ἀπὸ χρόνια, ξανακάνοντας τὸ ἴδιο
αὐτὸ ταξίδι, ἡ κοπέλλα τῶν εἰκοσι χρόνων ξαναγυρνᾷ ἐν-
τονα στὴ θύμησή μας. Ἀσυναίσθητα πλησιάζουμε στὸ ἴδιο
μέρος, τὴν κουπαστὴ τοῦ πλοίου, ἀκουμπᾶμε πάνω στὸ ξύ-
λο τῆς καὶ τὸ βλέμμα μας χαϊδεύει τὸ χωριὸ τῆς ἀντικρινῆς
ἀκτῆς μὲ τὰ κάτασπρα σπιτάκια, ἐνῶ νομίζουμε πῶς πλὰι
μας βρίσκεται «Ἐκεῖνη» καὶ περιμένουμε ἀπὸ στιγμὴν σὲ
στιγμὴ ν' ἀκούσουμε τὴ φωνὴν της, ποὺ θὰ μᾶς ρωτᾷ ἂν
ξέρουμε τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ. Κι' ὅταν ἀπελπιστοῦμε, κα-
τεβαίνουμε τὸ βράδυ στὸ τραπέζι καὶ τὸ βλέμμα μας καρ-
φώνεται στὴ θέ-
ση ποὺ ἄλλοτε
«Ἐκεῖνη» καθό-
τανε, κι' ἡ καρ-
διά μας χτυπᾷ
λαχταριστὰ ξε-
γελασμένη ἀπ'
τὴν κρυφὴ ἐλπί-
δα μιᾶς ξαφνι-
κῆς ἐμφανίσσεώς
της. Μὰ οὔτε τώ-
ρα ἡ κοπέλλα
τῶν εἰκοσι χρό-
νων φαίνεται. Βιά-
ζομαστε ν' ἀ-
ποτελειώσωμε
τὸ φαί μας—ἡ
ἐλπίδα ἀκόμα
δὲν μᾶς ἐγκατα-
λείπει—κι' ἀνε-
βαίνουμε ἀπάνω
στὴ γέφυρα.
Προχωροῦμε μέ-
σα στὸ σκοτάδι
καὶ πλησιάζουμε
τὴ γωνιά, ποὺ

Ο ΜΟΥΡΓΚΑΣ

από περηφάνεια που είχε ένα τέτοιο σκυλλί.

Διηγείτο
κι' ο Ντίνο-Ραμούσης

Ο πατέρας μου κι' ο Ντίνο - Ραμούσης έκεινη την χρονιά σήκωσαν τα κοπάδια τους απ' το χωριό μας και ξεκίνησαν με την αυγή, για τα βουνά του Μέντοιου, εκείνα μαρμαί και πίσω έμεινε.

Ήταν η πρώτη φορά ποίκανα κι' εγώ ταξίδι όχτω-εννιά χρονών παιδί για τα βουνά, τα βουνά που αγνάντευα από το χωριό μου, μακρινά-μακρινά, και μου φαινόταν σαν άσκη του κόσμου, σαν ν' αγγίζαν με της χιονισμένες κορφές τους τον καταγάλανο ουρανό, και νόμιζα με το παιδικό μου μυαλό, πως αν ανέβαινα κι' εγώ εκεί ψηλά, θα μπορούσα να πιάσω με τα χέρια μου την ημέρα τα σύννεφα, και την νύχτα τ' αστέρια, και θα γύριζα τον ουρανό με το κεφάλι μου !...

Ο Ντίνο - Ραμούσης, μ' έδω το ελληνόφωνο όνομά του ήταν Τούρκος, από κείνους τους Τουρκαρβάντες, που τελευταία - δέν θα ήταν εκατόν πενήντα χρόνια το πολύ - είχαν άρνηση την χριστιανική μας πίστη. Μα ο πατέρας μου τον άγαπούσε, σαν να ήταν χριστιανός, και καλύτερα, γιατί δέν είχε καμιά τουρκαρβαντική κακία απάνω του, δηλαδή : «τούτεο να σου το παίρνω, έκείνο ν' α μου το δίγης, το άλλο να μου το χαρίζεις, κι' ό,τι μένει γίναται δικό μου».

Τι' αυτό πολλές φορές τοίλεγε ο πατέρας μου :

— Είσαι τόσο καλός, όρε Ντιν-άγ, που δέν μπορώ να πιστέψω πως είσαι αληθινά Τούρκος...

Κι' έκείνος το άπαντούσε χαμογελώντας : — Όξω από μία μίστη, άρχοντά μου, είμαστε αδέρφια...

Ήταν τόσο καλός ο καϊμένος ο Ντίνο-Ραμούσης, που τον νόμιζαν πολλοί για κρυφό χριστιανό.

Η χαρά μου, που πήγαινα στα βουνά με τα κοπάδια, δέν μοιγούνταν. Δέν καθόμουν στο σμάρι τού άλόγου μου... Χόρευα !

Τό μεσημέρι, ξεκαθαλιζόμασε σε κάτι παχυνός και πλατυός ίσκιους γά γιοματισίους και να μεσημεριάζομε, κι' έμεινε και τα κοπάδια μας : γαλάρια, στέφρα, ζυγούσια και κατσίκια, δυό χιλιάδες άπάνω-κάτω γιδιοπόδατα. Βούγγαν τα λακώματα από τα κιντροκού δουνά τους, από τα βελάσματά τους, από τα γανγίσματα των σκυλλιών κι' από τ' αλαλητά των πιστικών.

Ύστερα από τό φαγητό, ο πατέρας μου κι' ο Ντίνο-Ραμούσης άναψαν τα σιμιά τους και τώπρωσαν στην κουβέντα. Άπό κουβέντα σε κουβέντα, έπεσε ο λόγος και για τα σκυλλιά.

Ο πατέρας μου που μεγαλοποιούσε πάντα όλα τα δικά του, διηγείτο πως ένα σκυλλί του, ο Κορόφης, είκοσιπέντε χρόνια πρωτότερο, πολέμησε μία νύχτα τρεις ώρες μ' έναν λύκο, και στο τέλος τον άφαξε από τον λαϊμό και του τόν πήγε στα χέρια του, οδοντίζοντας τον, σαν φοβόμ που ήταν...

— Δέν ήταν σκυλλί, Ντιν-άγ, έκείνος ο Κορόφης μου... Ήταν λιοντάρι !...

Κι' άστραψε τα μάτια του

πως ένα σκυλλί του, ο Τυχίλης, μά χειμωνιάτικη νύχτα, που είχαν πάει καμιά δεκαριά Τσίμηδες να του πατήσουν τα μαντριά, ρίχτηκε απάνω τους, και πων μπορούσαν να τον σκοτώσουν με τα γιαταγάνια, άρπαξε αυτός έναν από τον λαϊμό και του πέταξε πέρα το λαγγύγι, ένω οι άλλοι ρούτησαν από τον φόβο τους.

— Άλλά κι' ο Μούργκας μου, πώχω τώρα, επανέλαβε ο πατέρας μου, δέν πάει πίσω. Κατέβει καβαλλάρη από τ' άλογο ! Μπορεί μονάχος του να φυλάξει όλα τα κοπάδια μας...

— Δέν πιστεύω, αντίκοψε ο Ντίνο-Ραμούσης, νάμω σαν τον Γκεσούλη μου, πώχω κι' εγώ τώρα. Φεύγω και τόν άφίνω πίσω μου νοικοκύρη στο κοπάδι.

Ο πατέρας μου, άνθρωπος, που δέν ήθελε ούτε παραδέχονταν ότι μπορούσε άλλος νάχη καλύτερα πρόβατα, καλύτερα γίδια, καλύτερα βώδια, καλύτερο άλογο, καλύτερο μουλάρι και καλύτερα σκυλλιά απ' αυτόν, πειράχτηκε από τα λόγια του Ντίνο-Ραμούση, που είχε πως ο Γκεσούλης έκείνου ήταν καλύτερος από τον Μούργκα τον δικό του.

— Δέν ξέρ'ς, Ντιν-άγ, του έλεγε, τί σκυλλί είν' ο Μούργκας μου, άλλος-αίτια δέν θα μιλούσες καθόλου για τόν Γκεσούλη σου !...

— Αν ήξερες, άρχοντά μου, του άπάντησε ο Ντίνο-άγας κι' έδω τί σκυλλί είν' ο Γκεσούλης μου, δέν θα παινούσες έτσι τόν Μούργκα σου !

Τό φιλότιμο του πατέρα μου πειράχτηκε πολύ απ' αυτά τα λόγια, κι' αν ο Ντίνο-Ραμούσης δέν ήταν στενός και παλινός του φίλος και μάλιστα Τούρκος, θα χόρευε ο Διάλογος ανάμεσα τους και θα άναυγαν πανηγύρι.

— Ε, Ντιν-άγ, άπολογήθηκε ο πατέρας μου τρέμοντας από τόν θυμό του, αν σου बातάρ, είδω ή Ρόδα, ίδω και τό πύδιμα ! Άμόλησε τόν Γκεσούλη σου, άμολάω κι' εγώ τόν Μούργκα μου, τα δόνωμε να παλαίψουν, κι' αν ο Γκεσούλης σου νικήση τόν Μούργκα μου,

— Όξω από μία μίστη, άρχοντά μου, είμαστε αδέρφια...

αυτά-για-κι' έπιασε τό δεξί του μοστίκι τ' άξουρίω και τ' άρχνω έκεί που ξέρ'ς.

— Κώ, Γκεσούλ', κώ !

— Κώ, Μούργκα, κώ !

— Άμολήσαν κι' οι δυό μονομάς τα σκυλλιά τους.

Δέν πέρασαν δυό-τρεις στιγμές και τα δύο σκυλλιά ήταν μπροστά τους, κοινώντας ούρα και περμένοντας διαταγή...

— Άπάνω του, όρε Μούργκα ! φώναξε ο πατέρας μου τόν Μούργκα δείχνοντας τον Γκεσούλη.

— Ξέρ'ς ο Γκεσούλ' ! φώναξε άρδανίζοντας ο Ντίνο-Ραμούσης.

Τα δυό σκυλλιά έδειξαν άμέσως τ' άσκη και σουβλερά τους δόνατα κι' με φόρα πηδήσαν ρίχτηκαν τόνά απάνω στ' άλλο, σαν να ήταν πυλτροί και θανάσιμοι έχθροι.

Αντιδούσαν τα λακώματα από τα κιντροκού τα πρόβατα, τρώμαζαν τα γίδια, κι' άπαι κού, δικού μας κι' Άρβαντιάδες, έπείσαν σκυλλοπάλαμω.

Τα δυό σκυλλιά πάλευαν μία ώρα, με όρολόγρι, άγκυλασμένα, δαγκώνοντας τόν άλλο και κουντροβυθώνοντας, σαν ένα σώμα.

Ο πατέρας μου κι' ο Ντίνο-Ραμούσης ναζάν άσυγκράτητα :

— Χά ! μωρέ Μούργκα ! Τί τόν φώναζε μα ζωντανό, που να σε πιάσει τό γυμνό στο μάτι !...

— Χά ! όρε Γκεσούλ' ! χαράμ τέ παύτ' ! Πάλευαν τα καίμένα τα σκυλλιά, πάλευαν να τα χώριζε ή μεγαλύτερη έχθρα τόν σμου, και προσπαθούσαν με λύσσα και με νία να σκίση τόνά τ' άλλο. Ο πατέρας μου, εγώ με τους πιστικούς μας από την μια μεριά κι' ο Ντίνο-Ραμούσης με τούς Άρβαντιάδες πιστικούς του από την άλλη, χωρισμένα σε στρατόπεδα, οι μόν με τόν Μούργκα, κι' οι με τόν Γκεσούλη, παρακολουθούσαμε μ' όλη νία τ' αντιμεαχόμενα σκυλλιά και χαίρομασαν όταν νικούσε ο Μούργκας μας, ή πώμασαν, όταν νικώνταν. Τό ίδιο κι' οι Άρβαντιάδες όταν νικούσε και νικώνταν ο Γκεσούλης τους. Τώρα νικούσε ο Μούργκας μας, κι' εμείς και λήθη οι Άρβαντιάδες. Τώρα νικούσε ο Γκεσούλης τους : χαρά έμεινε και λήθη εμείς. Αύτα, που νικά ο ένας και πότε να νικά ο άλλος, έγινε καμιά σαράντα πέντε ώρες. Αίματα έτρεχαν από τόν λαϊμό κι' από της πλάτες των καπνιστών των σκυλλιών, αίματομένη άσκη από τόν στόμα τους. Τέλος, έκεί που παρακολουθούσαμε τό πάλαμω, "Ελληνες κι' Άρβαντιάδες, πετάχτηκαν απάνω νικήτης ο Μούργκας κι' ο Ντίνο-Ραμούσης, έμεινε κομμάτι λαγγύγι τόν Γκεσούλη στα δόντια του, ένω ο Γκεσούλης τόν Ντίνο-Ραμούση κείνους ψόφιος !

— 000 —

Ήταν τομερή έκείνη ή στιγμή. Ή χαρά ή δική μας κι' ή λήθη των Ντίνο-Ραμούση και των πιστικών του, διασταυρώθηκαν, σαν δυό ποταμοί να σήννεφα που γεννούν τ' άσκη, σαν να τόν έπρωσε έλεμυσίνη, του φτερά φτερούγισε άγρος από στα κεφάλια μας ! Ο Ντίνο-Ραμούσης κι' οι πιστικοί του δούσαν προσβολή τους τ' έτι ο Μούργκας μας νίκησε τόν Γκεσούλη τους, και πάλι έμεινε στήθος από τα σκυλλιά στους ανθρώπους, μ' όλην την

σε και μ' όλην την μαγία του μίσους και της έχθρας. Άλλά την στιγμή που θάστροφταν τα γιαταγάνια και θα θροντούσαν ή πιστό-λες και τα ντουφέκια, ο πατέρας μου άγκάλιασε τόν Ντίνο-Ραμούση και τόν φίλησε, λέγοντας του :

— Ντιν-άγ ! Τα σκυλλιά είναι σκυλλιά κι' εμείς είμαστε πατριχοί φίλοι. Όταν πέθαναν οι πατερίδες μας, μάς άρσαν διάτα να τιμήσωμε την γαία τους...

Φύλησε κι' ο Ντίνο-Ραμούσης τόν πατέρα μου, και φώναξε άρδανίζοντας στους πιστικούς του :

— Πω, μωρέ γιό ! Μός έγγα μωρέ μός έγγα !

Άλλοί-αίτια θα ήμασταν όλοι σκοτωμένοι ! Τρωθήσαν άμέσως οι πιστικοί στην μεριά τους ήσυχον, άλλ' ή χαρά τόν μόν κι' ή λήθη τόν δέν δέν κρύφονταν.

Ο πατέρας μου κι' ο Ντίνο-Ραμούσης, γυφίσαμε στο μέσο, που ήμασταν πρόβα, πριν άρχισή ο πάλεμος των σκυλλιών, και καθήσαμε. Ο πατέρας μου είχε ζωντανή στην πρόσοπό του την χαρά και την περηφάνεια, για την νίκη του Μούργκα μας κι' ήθελε να τ' άρπάξει τ' ά-καρμένο τον σκυλλί στην άγκυλά του, και να το φιλήσει στα μάτια.

Αλλά θα κακοχαί-νονταν τόν καίμενο του Ντίνο-Ραμούση, κι' άπόρροβε την έπιθυμία του.

Ο Ντίνο - Ραμούσης πάλι τόν φροούσε και δέν κρύωνε. Δέν ήταν μόνο ή λήθη που είχε χάσει ένα τέτοιο ά-σκη σκυλλί, μα κι' ή νύχτα που κινή-σε και ένοιωσε. Στάθηκε άμύλητος άρεστή όραση, κι' όλο συλλογιόταν, κι' όλο συλλογιό-ταν. Ο πατέρας μου στενοχωριόταν μπροστά του, γιατί δέν μπορούσε να ξεστομαζή την καρδιά του, άλλα θέλοντας και μη κρατούσαν.

Τίς κάποιες φρενιή ιδέες άστράφει στο πρόσωπο του Ντίνο - Ραμούση, κι' ή κατή-γνια που τόν σκέαζε, άρμισε να σκορπείται και να διαλύεται, σαν όμίχλη στην πνοή του άνέμου, κι' είχε τόν πατέρα μου :

— Άρχοντα... είμαστε σαράντα χρόνια φίλοι...

— Τό ξέρ'ς ο Θεός, Ντιν-άγ... άπολογήθηκε ο πατέρας μου.

— Εί μωρέ κίν'ς μία χάση... Εακολούθησε ο Ντίνο - Ραμούσης.

— Οραμός σου !... τού άπολογήθηκε πάλι ο πατέρας μου.

— Εί μωρέ δώκ'ς...

— Μερικά από τόν Μούργκα !... τόν αντί-καρε ο πατέρας μου κι' ό,τι άλλο θέλ'ς, ζή-τε μου...

— Ισα-ισα, τόν Μούργκα θέλω... έλεγε με άπορροβή τόν Ντίνο Ραμούσης και άρμισε τα μάτια του απάνω τόν πατέρα μου, σαν να τόν έπρωσε έλεμυσίνη.

— Αδόντω, αδόντω, άγά μου !

— Νά, πάρε της άσπινές πιστόλ'ς μου και της άσπινές της παλάσκας μου και δός μου τόν Μούργκα...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, έβγαλε της άσπινές πιστόλ'ς του και της άσπινές και φλογεροκαπνιστές παλάσκας του και της έ-βγαλε μπροστά τόν πατέρα μου...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ

— Πάρε πίσω, άγά μου, τα είδισμάτα σου, τού άπάντησε πάλι ο πατέρας μου, δέν στο δί-νω τό σκυλλί μου...

— Νά, και τ' άσπινέμο το γιαταγάνι μου !... Κι' ο Ραμούσης πέταξε απάνω στής πιστό-λες και στής παλάσκας τ' όμορφου άσπινέμο γιαταγάνι του, πούχε λεφάντενια τη λαβή του.

— Πάρε πίσω... Πάρε πίσω, Ντιν-ά...

Ο πατέρας μου κι' ο Ντίνο Ραμούσης ρίχτηκαν ό ένας στην άγκυ-λιά του άλλου, σαν άγαστημένα αδέρφια...

γιά ! Δέν τόν δίνω τό σκυλλί μου, ό,τι κι' άγ μου δώσης ! Δέν τόν δίνω, καμμένο και δέμενο : Μην χάν'ς άδικα τα λόγια σου !

Τότε ο Ντίνο - Ραμούσης παίρνει τό χα-ροφυλλί του με τα φλογεροκαπνισμένα τσι-στίρια, ένα πανέμορφο ντουφέκι και τό ρίχνει κι' αυτό απάνω στ' άλλα, λέγοντας με πενθι-μο ύφος :

— Ε ! τώρα, που με έαματώσες και μ' έ-κανες γυναίκα, θα μου τόν δώκ'ς τόν Μούργκα !

— Όχι, άγά μ', όχι ! Δέν σ' τόν δίνω ! Μην χάν'ς τα λόγια σου, άδικα, είπα ! Σοφ' ξανάει-πα, ζήτα μου, ό,τι άλλο θέλ'ς. Άλλά τόν Μούργκα όχι ! Δέν σ' τόν δίνω τόν Μούργκα, δέν σ' τόν δίνω !

Τότε ο Ντίνο - Ραμούσης έβγαλε από τόν κόρφο του μία σακκούλα γεμάτη χαμάκια και την πέταξε τού πατέρα μου...

Ο πατέρας μου δέν γύρισε κίν να την κα-τάξη...

Πιστόλες, παλάσκες, γιαταγάνι, ντουφέκι, σακκούλα, βρίσκονταν μπροστά τόν πατέρα μου, κι' αυτός έτρεσε πέρα, σαν να μην άκούσε και να μην έβλεπε τί τοίλεγε ο Ντίνο - Ρα-μούσης και τί ήταν μπροστά του...

Περόμεινε ο Ντίνο - Ραμούσης να βγίη τί πότε καλό από την σιωπή του πατέρα μου, άλ-λά πού να βγίη !

Τότε, ταπεινωμένος και θυμαμένος μαζί, ο Ντίνο - Ραμούσης τού έλεγε :

— Πάρε και τ' άλονό μου να χορτάσης !... Σώπαίνε ο πατέρας μου...

Σώπασε κι' ο Ντίνο - Ραμούσης για κάμπο-

στην ώρα, περιμένοντας να βγίη απ' τό στόμα του πατέρα μου τό χαμόδουνο : — « Πάρε το !... Βήρε όμορ άγιο ν' άνάγη κερί !

Τέλος, ο έπίμονος άπαιτητής σηκώθηκε και τού έλεγε :

— Άρχοντα ! Πάρε τα όλ' αυτά, σόρε και στα κοπάδια μου και διάλεξε όσα γίδια κι' ό-σα πρόβατα βαστάει ή ψυχή σου, για να μου δώκ'ς τόν Μούργκα !...

Και πετούσαν σπίνες τα μάτια του...

Εγώ, που καθόμουν κι' άφρονγκασόμουν όλη αυτή την δραματική σκηνή, που δέν κατα-λάβαινα την δραματικότητα της, φοβήθηκα, μην τόν καταφέρει τόν πατέρα μου, με την τε-λευταία του προσφορά, γιατί τόν ήξερα πως ήταν μαλακός για τα καλά πρόβατα και τα καλά γίδια, και τού φώναξα, κλαίγοντας :

— Σήκω να φύγωμε, πατέρα, γιατί θα σε καταφέρει ο Άρβαντιάς να τού δώκ'ς τόν Μούργκα μας !...

— Σόπα και μην χολιάζης, παιδί μου ! μου άπολογήθηκε αυτός. Δέν τόν δίνω εγώ τόν Μούργκα μας, ό,τι κι' άγ μου δώκ'ς !

Ο Ντίνο - Ραμούσης είχε λιασάξει άρ', τό κακό του. Πήγαινε πέρα-δωθε, συλλογι-σμένος και δαγκάνοντας τα χείλια του, σίν να μην τόν χώραγε τό τάκος, που στένονταν...

Ο έπίμαχος Μούργκας, τό μύλο της έχθρας, καθόνταν εκεί κοντά μας, γλύφοντας πότε τα ποδάρια του, πότε της πλάτες του, και πότε την κοιλιά του, πούτρεχαν αίματα, από της δαγκωματιές του Γκεσούλη.

Ο πατέρας μου μ' όλη την χαρά του για την νίκη του Μούργκα μας, στενοχωριόταν όστόσο πολύ που δέν μπορούσε να εύχαριστή-ση έναν τέτοιο έλικονή κι' άγαπημένο φίλο, όπως ήταν ο Ντίνο - Ραμούσης.

Σ' αυτό άπάνω, άκούστηκε μία ντουφεκιά, κι' ένα δυνατό ούρητό :

« Άουουου ! τού Μούργκα μας, και σε μία στιγμή ο νικήτης του Γκεσούλη κι' αίσιος μεγάλης συμφοράς που πετούσε γύρω μας με τα μαύρα φτερά της, ήταν ψόφιος !

Όσοι να σινέροθουμε από την έκπληξη, για την άνεπέντεξη αυτή πράξη, ο φρονιάς του Μούργκα μας, ένας Άρβαντιάς πιστικός του Ντίνο - Ραμούση, που παρακολουθούσε κρυ-φά τόν δραματικό διάλογο τού πατέρα μου και τού άρεντικού του, έμφρανίστηκε άγριος μπροστά μας, με τό ντουφέκι στο χέρι κι' έλεγε :

— Σαράντα χρόνια αδερφικοί φίλοι και λίγο έλειψε να σκοτωθήτε έσείς και να σκοτωθώμε κι' έμεις οι άνθρωποι σας όλοι κοντά σας, για ένα παλινόσκυλλο ! Εγώ τόν σκοτώσα τόν Μούργκα, για να γλυτώσω κι' έσάς κι' έμεις τούς άλλους, που τρώμε τό φρούμ σας και ζού-με στον ίσιο σας !

Ο πατέρας μου κι' ο Ντίνο - Ραμούσης σα-ράντα χρόνια πατριχοί φίλοι και λίγες στιγμές έχθροι θανάσιμοι, χωρί-σαν άπαιτητοί τιστε στον φονιά του Μούργκα, άρτησαν ο ένας στην άγκυλά του άλλου, σαν άγαστημένα α-δέρφια, που είχαν χρόνια να τρώδουν, με τα δάκρυα στα μάτια...

Ύστερα από λίγο ο πατέρας μου έβγαλε μία λια κέρασμα στον φονιά τού Μούργκα, κι' ο Ντίνο - Ραμούσης πούδανε την δέξια την π-στήλα του και μου έλεγε να πάω να την ρίξω στο κατάνι, που κεινόσε τα νερά τού εκεί κον-τός μας. Ήταν ή πιστόλα που θα σκοτώνε τόν πατέρα μου.

Αελινά, ξεκίνησαν τόν άνθρωπο άγαπημέ-νο όλοι με τα κοπάδια, μπροστά τα στέφρα και πίσω τα γαλάρια.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Προηγούμενα)

16. [Ο Μάρκος Χέννερ, ένας μυστηριώδης ψυχίατρος, αγαπά την Ραχίλ, κόρη του Έδουαρδου παλαιολόγου Καμπίτ, της οποίας όμως έχει χάσει τελευταίως τήν ιχνη. Ο Χέννερ δίνει οδηγίες για την ανεύρεσή της στον έμπιστό του ιππότη Λιούτς. Κατόπιν παθαίνει να συναντήσει την Μαρία, μια γυναίκα που από καιρό έχει φυλακισμένη στο μέγαρό του].

(Η συνέχεια)

Ε ΠΑΝΩ στα χαλιά απλωνόταν και άσπρα και μαλακά δέματα λευκών άρτων. Όλα ήταν άσπρα και άσημα μέσα σ' εκείνο το βασιλικό δωμάτιο: Τα καντηλκέρια, ο καθρέφτης, ολόκληρο το σεβείο της τουαλέτας, ήταν από άσπρο άσημα, έργο τέχνης άριστουτέχνων. Η χιλιάδες ταμπάκια, σκορπισμένα έδω κι' εκεί, άρμονίζονταν με την λευκότητα του δωματίου.

Το περίεργο ήταν πως μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, όπου προφανώς ζούσε κάποια γυναίκα, δεν υπήρχε ή παραμικρή μυρωδιά αρώματος, κι' ούτε το παραμικρό λουλούδι δεν έστόλιζε τήν υπέροχα ποσειδωνία βάζα. Έλειπε ακόμη κι' η παραμικρή εικόνα ή οιοδήποτε ιερό αντικείμενο από το προσκεφάλι του κρεβατιού: δεν υπήρχε εκεί ούτε ένα εικονισμα της Παναγίας, ούτε ένας Έστωρφορμένος, ούτε ένα μουσουλμανικό με άγιασμα, τίποτε. Κι' ήταν ακόμη και κάτι άλλο πολύ παράξενο μέσα σ' αυτό το δωμάτιο: Τα μεγάλα παράθυρα ήταν και τα δύο σκεπασμένα με τρεις αλλεπάλληλες κουρτίνες το καθένα: μιάν άσπρη μεταξωτή, μιά δαντελλένια και μιάν άσημονετημένη από σάτεν, σε τρόπο που να μην μπορεί να διακρίνει κανείς τίποτε απ' έξω. Κι' έκτος απ' αυτές, τα περβάζια των παραθύρων αυτών ήταν βιδωμένα απ' έξω. Όποτε λοιπόν ή κρεββατοκάμαρα της άρχατης εκείνης βασίλισσας ήταν μια φυλακή!

Ο Μάρκος Χέννερ έμεινε για λίγο μέσα σ' αυτό το δωμάτιο: Είχε συνφορμένα τα φρύδια, σαν ένας άνθρωπος άποροφνημένος σε μια σκέψη που τον άσπασχολεί τρομερά. Έρωξε μιά ματιά γύρω του και ένα μικρό χαμόγελο άνησε στα χείλη του. Περμένε ως ένα λεπτό. Έπειτα πλησίασε σ' έναν τοίχο, και σήκωσε την κουρτίνα που τον έσκέπαζε. Έπιασε το πόμολο μιας πόρτας, αυτή όμως δεν άνοιξε, λες κι' ήταν κλειδαμμένη από την άλλη πλευρά της.

—Τά ίδια και τά ίδια! είπε χαμηλόφωνα ο Μάρκος Χέννερ.

Χτύπησε με το δάχτυλο, μιά φορά, πολύ έλαφρά. Καμιά φωνή δεν αποκρίθηκε από μέσα. Ένας βαθύς στεναγμός έφού-

σκωσε τὸ στήθος του. Ξαναχτύπησε πάλι, κάπως δυνατότερα. Τίποτε!

—Μαρία! είπε σιγανά σκάνοντας πρὸς τὴν κλειδαρόθρονα.

Καμιά ἀπάντησις.

—Μαρία! Μαρία! ἐπανελάβε ὁ Χέννερ πρὸς τὴν κλειδαρόθρονα.

Ξανά κανεὶς δὲν ἀπάντησε.

—Μαρία, γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷς; ρώτησε ὁ γιαντὸς μιλώντας πάντα πολὺ κοντὰ στὴν κλειδαρόθρονα.

Τίποτε καὶ πάλι!

—Θέλετε νὰ σπάσω τὴν πόρτα; Ξέρετε πὼς δὲν διατάζω νὰ τὸ κάμω! φώναξε θυμωμένα αὐτὴ τὴν φορά ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὰ πρῶτα σινα μάτια.

Ἀκούστηκαν περπατησιές: κάποιοι πλησίαζε τὴν πόρτα.

—Μαρία, ἀνοίξτε μου! ἐπεὶ ὁ Μάρκος ἐπιτακτικά.

Μιά ἀδύνατη φωνὴ ἀπήντησε ἀπὸ μέσα:

—Τί θέλετε πάλι, Μάρκος Χέννερ;

—Νὰ σὰς δῶ, νὰ σὰς μιλῶ.

—Ὁχι, ἀποκρίθηκε ἡ

ἴδια φωνή.

—Καὶ όμως, τὸ ξέρετε πολὺ καλὰ πὼς ὅσο καὶ ἂν ἐπιμένετε, στὸ τέλος καὶ θὰ σὰς δῶ, καὶ θὰ σὰς μιλῶ.

—Ἀρίστε με ἦσυχ, μουνοῦρισε ἡ φωνὴ σ' ἕναν τόνο κουρασμένο.

—Δὲν πρόκειται νὰ σὰς ἀνησυχῶ καθόλου, θὰ σὰς πῶ μόνο κάτι, ἀνοίξτε.

—Δὲν θέλω, μουνοῦρισε ἡ φωνή, θλιμμένα, ἀλλὰ με κάποιο πείσμα.

—Πρέπει νὰ θελήσετε!

—Ὁχι.

—Μαρία, μὴν γιατί λοιπὸν μοῦ φέρετε ἀντίσταση; Δὲν ξέρετε μῆπως πὼς εἰσθε στὴν ἐξουσία μου!

—Δὲν θ' ἀνοίξω.

—Εἶστο κι' ἂν δὲν τὸ κάμετε τώρα. Τὸ βράδυ μῆπως; Ἀφ' ὅπου ἡ ὑπομονή μου εἶναι δυνατότερη ἀπὸ τὴν ἀντίστασή σας. Μαρία, ἀνοίξτε μου, σὰς λέω... Ἐχω νὰ σὰς μιλῶ.

—Πάνω σὲ ποιὸ ζήτημα; Για ποῖν;

—Γιὰ ἕνα πρόσωπο πὸν ἀγαπᾶτε.

Ἀκούσθηκε ἕνα δυνατό τρίξιμο τῆς πόρτας, σὰν νῆποτε πάνω τῆς ἕνα κλονιζόμενο κορμί.

—Δὲν ἀγαπᾷ κανένα στὸν κόσμο, μουνοῦρισε ἡ φωνὴ πὸν εἶχε ἔστανε πολὺ ἀσθενική.

—Τὸ μόνο πρόσωπο πὸν ἀγαπᾶτε...

—Τὸ μόνο;

—Ναί, γιὰ τὸ μόνο. Ἐχω νὰ σὰς πῶ νεότερα γι' αὐτό.

—Ἐχετε νεότερα; ἡ φωνὴ τώρα ἔτρεπε τόσο πολὺ πὸν διακρινόταν ἡ συγκίνησις της.

—Ναί, ἀνοίξτε.

Μεσολάβησε μιά λιγυλεπτή σιωπή. Ἐπειτα τὸ κλειδὸ στράφηκε μέσα στὴν κλειδαριά καὶ ἡ πορτοῦλα ἀνοίξε. Ὁ Μάρκος Χέννερ

μῆρες στὸ δωμάτιο, κοινώντας τὸ κεφάλι.

—Ὅτε θὰ πεθῶναι χωρίς ν' ἀκούσῃ τὴν παραμικρὴ τουφεκὸ λόγὸ ἀπὸ τὰ χείλη σας;

—Ἀπὸ οἷμο, ἰσως ναί, ἀπὸ ἀγάπη ποτέ, εἴτε ἡ γυναίκα χαμηλώνοντας τὰ μάτια.

—Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὸν οἷμο σας;

—Εἶμαι πᾶ γοργά, Χέννερ, μὴν τὸ χυλάτε.

—Γιὰ μένα, εἰσθε πάντα εἰσοι χυλάτε.

—Ἐχω ἀπερωθῆ στὸν Θεό, κι' αὐτὸ ξέρετε.

—Καὶ σ' ἕνα ἄλλο ἀκόμη πρόσωπο, εἰσοι καὶ ὁ καμπαύσης.

—Ναί, εἴτε ἡ γυναίκα. Μὰ δὲν εἶπα θαρρῶ πὼς καὶ θὰ μοῦ λέγατε γι' αὐτή;

—Ἐγώ; Μπᾶ! Ἦθελα κι' αὐτὴ τὴν γυναίκα νὰ σὰς μιλῶ γιὰ τὸν ἐαυτό μου.

—Ὅτε με γελᾶτε; Για νὰ μπορέσετε

στὸ πάτωμα δὲν ὑπῆρχαν οὔτε χαλιά, οὔτε προβιές. Ὑπῆρχε ἀκόμη ἕνα μικρὸ γραμμάτιο ἕνα ντουλαπάκι πὸν χρησίμευε συρταριὸς γιὰ διβλιοθήκη, ἕνα ποσειδωνιζὶ καὶ ἕνα ῥέκλες, —τίποτ' ἄλλο. Πάνω στὸ ποσειδωνιζὶ, ἕνας ἄλλος, ξέθινος Ἐστωρφορμένος ἀπὸ πάνω, στὸν τοίχο, κρεμόταν μιά ἀντικείμεν Παναγίας. Καὶ πάνω στὸ μισθὸν κρεββατιοῦ ἦταν ἀρνημένο ἕνα θερμοπλῆθρο διβλίο, τὰ Πάθη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γυναικὰ τόξε ξεχάσει ἀνοικτὸ.

Τὸ πρόσωπο πὸν εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα τόσο διαταγμὸ καὶ μ' ἕναν τόσο ἀγνώστου τρόπου, στεκόταν τώρα ὀρθὸ διπλὰ πρὸς ποσειδωνιζὶ, ἀπ' ὅπου προφανῶς μῆρες ἦσαν σιωπῇ.

Ἦταν ντυμένο ἀπὸ πάνω ὡς καὶ μ' ἕνα λευκὸ λινὸ φόρεμα, με πλατεῖς χρώσεις, πὸν ἔδινε τὴν ἐντύπωση ὅσοις καὶ γοργᾶς. Ἦταν μιά ψηλὴ καὶ ἐπιληπτικὴ γυναίκα. Ἀνάμεσα ὅμως ἀπὸ τῆς μεγάλης πλῆξης τοῦ ἱεραικοῦ τῆς φορέματος δὲν διακρινόταν καλὰ ἡ καμπύλη τοῦ κορμιοῦ της. Τὸ πρόσωπό της εἶχε τὴν ἑκφραση τοῦ πρῶτου καὶ τῆς ἀγνότητος.

Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

—Μαρία, γιατί μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο;

—Ἐκείνη ἀπεκρίθη:

—Ὅσο τὸν τρόπο, ὅσοις καὶ γοργᾶς.

—Μὴ με πειράξετε!

—Μὴ φοβάστε, ὁ Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

—Μαρία, γιατί μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο;

—Ἐκείνη ἀπεκρίθη:

—Ὅσο τὸν τρόπο, ὅσοις καὶ γοργᾶς.

—Μὴ με πειράξετε!

—Μὴ φοβάστε, ὁ Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

—Μαρία, γιατί μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο;

—Ἐκείνη ἀπεκρίθη:

—Ὅσο τὸν τρόπο, ὅσοις καὶ γοργᾶς.

—Μὴ με πειράξετε!

—Μὴ φοβάστε, ὁ Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

—Μαρία, γιατί μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο;

—Ἐκείνη ἀπεκρίθη:

—Ὅσο τὸν τρόπο, ὅσοις καὶ γοργᾶς.

—Μὴ με πειράξετε!

—Μὴ φοβάστε, ὁ Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

—Μαρία, γιατί μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο;

—Ἐκείνη ἀπεκρίθη:

—Ὅσο τὸν τρόπο, ὅσοις καὶ γοργᾶς.

—Μὴ με πειράξετε!

—Μὴ φοβάστε, ὁ Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

—Μαρία, γιατί μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο;

—Ἐκείνη ἀπεκρίθη:

—Ὅσο τὸν τρόπο, ὅσοις καὶ γοργᾶς.

—Μὴ με πειράξετε!

—Μὴ φοβάστε, ὁ Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

—Μαρία, γιατί μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο;

—Ἐκείνη ἀπεκρίθη:

—Ὅσο τὸν τρόπο, ὅσοις καὶ γοργᾶς.

—Μὴ με πειράξετε!

—Μὴ φοβάστε, ὁ Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

—Μαρία, γιατί μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο;

—Ἐκείνη ἀπεκρίθη:

—Ὅσο τὸν τρόπο, ὅσοις καὶ γοργᾶς.

—Μὴ με πειράξετε!

—Μὴ φοβάστε, ὁ Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

—Μαρία, γιατί μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο;

—Ἐκείνη ἀπεκρίθη:

—Ὅσο τὸν τρόπο, ὅσοις καὶ γοργᾶς.

—Μὴ με πειράξετε!

—Μὴ φοβάστε, ὁ Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

—Μαρία, γιατί μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο;

—Ἐκείνη ἀπεκρίθη:

—Ὅσο τὸν τρόπο, ὅσοις καὶ γοργᾶς.

—Μὴ με πειράξετε!

—Μὴ φοβάστε, ὁ Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

—Μαρία, γιατί μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο;

—Ἐκείνη ἀπεκρίθη:

—Ὅσο τὸν τρόπο, ὅσοις καὶ γοργᾶς.

—Μὴ με πειράξετε!

—Μὴ φοβάστε, ὁ Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

—Μαρία, γιατί μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο;

—Ἐκείνη ἀπεκρίθη:

—Ὅσο τὸν τρόπο, ὅσοις καὶ γοργᾶς.

—Μὴ με πειράξετε!

—Μὴ φοβάστε, ὁ Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

—Μαρία, γιατί μοῦ φέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο;

—Ἐκείνη ἀπεκρίθη:

—Ὅσο τὸν τρόπο, ὅσοις καὶ γοργᾶς.

—Μὴ με πειράξετε!

—Μὴ φοβάστε, ὁ Μάρκος Χέννερ πᾶσε τὴν γυναίκα ἀπὸ μ' ἕνα βλέμμα πὸν ἐξέφραζε μὲτ' ἕνα ῥωτᾶ καὶ τὸν ἑαυτό.

ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

μῆρες ἔδω μέσα; Για νὰ με ἀγιάσετε μετὰ τὴν παρουσία σας;

—Μαρία, μὴ με ἀναγκάζετε νὰ φθάσω στὰ ἄκρα! μουνοῦρισε ὁ καμπαύσης. Φανίτε λίγο καλὴ μαζί μου! Ἐγὼ σὰς λατρεύω...

Καὶ τὴν πλησίαζε ὀλοένα δοκιμάζοντας νὰ τῆς πᾶσῃ τὸ χέρι.

—Μὴ μ' ἀγγίζετε! φώναξε ἐκείνη, στηριζόμενη πάνω στὸν τοίχο μετὰ ἕνα ἑκφραση ὁποῖοις ῥωτᾶ.

—Μὰ τί σὰς ἔκαμα, ἐπὶ τέλους; Τί σὰς ἔκαμα; Γιατί εἰσθε τόσο ἄδικη καὶ σκληρή; φώναξε ὁ Μάρκος Χέννερ.

—Ξεχάσατε; εἶπε ἐκείνη σιγανά, κυττάζοντας τὸν σὴν μάτια.

Κι' ἔκαμα μιά κίνησις σὰν νᾶθελε νὰ πετάξῃ ἀπὸ πάνω της τὸ φόρεμα πὸν σκέπαζε τὸ κορμὶ της. Ἐκείνος ἐδρίγισε.

—Ὁχι, ὅχι! ἐφώναξε σταματώντας τὴν μετὰ τὴν χεῖρα προτεταμένη.

—Μπᾶ! ἦθελε; Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι πρὸς μιά μὴ διατυπωμένη ὑπόθεσι, χωρίς καμιά προστασία, εἴτε ἐκείνη, προχωρώντας καταπάνω μου καὶ σπινώνοντας τὸ χέρι.

—Αὐτή μου, Μαρία! ἐφώναξε ὁ Χέννερ σταματώντας τὴν.

—Ὅτε τὸ ἴδιο σὰς τὸ ἔργαμα σὰς ποσέειν τὴν φωνή; ρώτησε ὁ Μάρκος Χέννερ.

—Ναί, ἔκαμε ἐκείνη χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι καὶ μετὰ τὰ μάτια κλειστά.

—Μετανοεῖτε;

—Ναί.

—Τότε γιατί τὸ κάμνετε;

—Ἀπὸ ἀγάπης!

—Ὁ, Θεέ μου, τὸν ἀκούς! εἶπε ἡ Μαρία σπινώνοντας τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανόν.

Μεσολάβησε μιά λιγυλεπτή σιωπή.

—Πᾶστε μου τίποτα γιὰ κείνην, εἴτε ἑσφαλὴν ἡ γυναίκα.

—Γιὰ κείνην; Δὲν ξέρω τίποτε...

—Πέθανε, δὲν εἶναι;

—Ὁχι, δὲν πέθανε.

—Λέτε νύμφα. Πέθανε. Λέτε νύμφα.

—Ναί, με κρατᾷ στὴ ζωὴ!

—Σὰς δοκιμάζω πὼς δὲν πέθανε.

—Καὶ πὼς εἶναι;

—Ἀπὸ δὲν τὸ ξέρω.

—Γιατί δὲν φροντίζετε νὰ μάθετε;

—Ὅχι, εἴτε ὁ Χέννερ μ' ἕνα παρὸ χαμόγελο.

Καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόρμου ὅμως νὰ δοκιμάσει τὴν ἀρχὴν, θὰ τὴν βρῶ, εἴτε τώρα ὁ Χέννερ μὴ θέσει.

—Ὁ τόνος τοῦ φάνηκε πὼς ἐξέλειξε τὴν παρουσία.

—Μῆπως σὰς ἐνδιαφέρει καὶ προσωπικά αὐτὸ τὸ ζήτημα; τὸν ρώτησε.

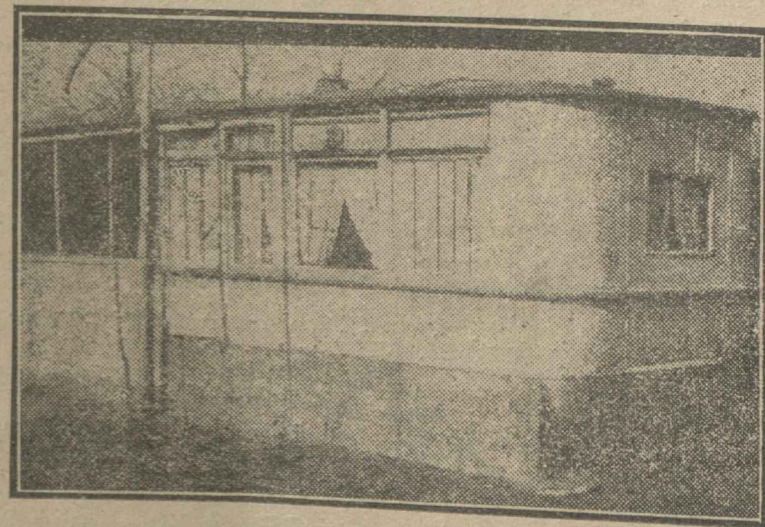
—Ναί, ἀποκρίθηκε ἐκείνος με πείσμα.

—Θεέ μου! ἀνεφώνησε ἡ Μαρία χλωμά.

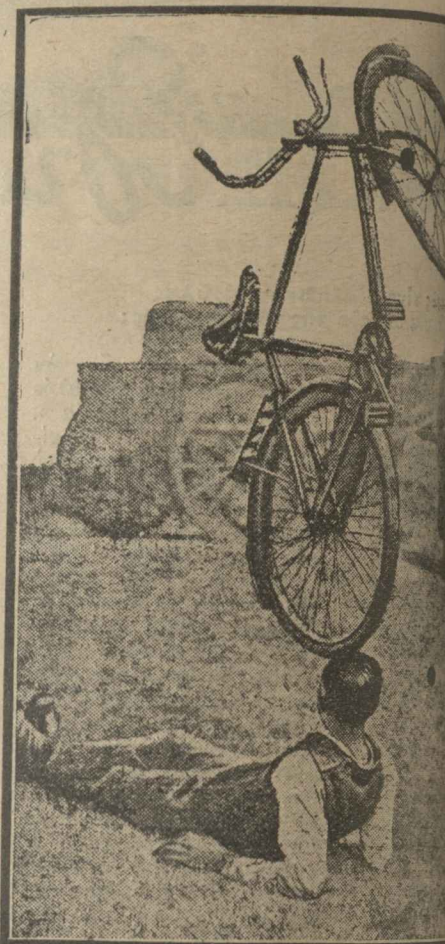
—Ὅτε ἀπὸ χαρὰ. Καὶ στὴν τὴν δοῖτε, τί ἐπὶ κάμετε;

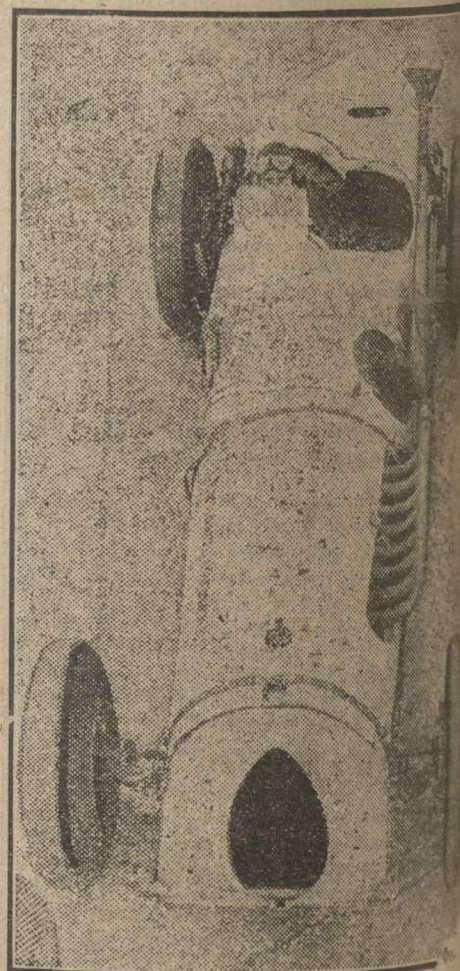
Ἡ χαριτωμένη καὶ πεταχτή σουμπρέττα τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ μας θεάτρου κ. Πέρσα Βλάχου σὲ μιὰ πολὺ πικάντικη ἐμφάνισή της πού εἶχε ἐξαιρετικὸ σουζέ τὸ φετεινὸ καλοκαίρι, στὸ θέατρον «Λαού».

Ἡ κρίσις τῆς στέγης. Στῆς εὐρωπαϊκὰς μεγαλουπόλεις ὅπου ἡ κρίσις τῆς στέγης μασιζεῖ τῆς λαϊκῆς τάξεως, οἱ πτωχοὶ βιοπαλισταὶ ἐπινοοῦν διαφόρους τρόπους γιὰ νὰ ἀντιμεταπίσουν τὸ πρόβλημα τῶν ὑπερδύκων ἐνοικίων. Στὴν εἰκόνα μας βλέπετε ἕνα πρωτότυπο σπιτάκι κατασκευασμένον ἀπὸ ἕνα φτωχὸν κάτοικον τοῦ Βερολίνου μὲ τὰ ὑπολείμματα ἐνὸς ἀχρηστευθέντος λεωφορείου.

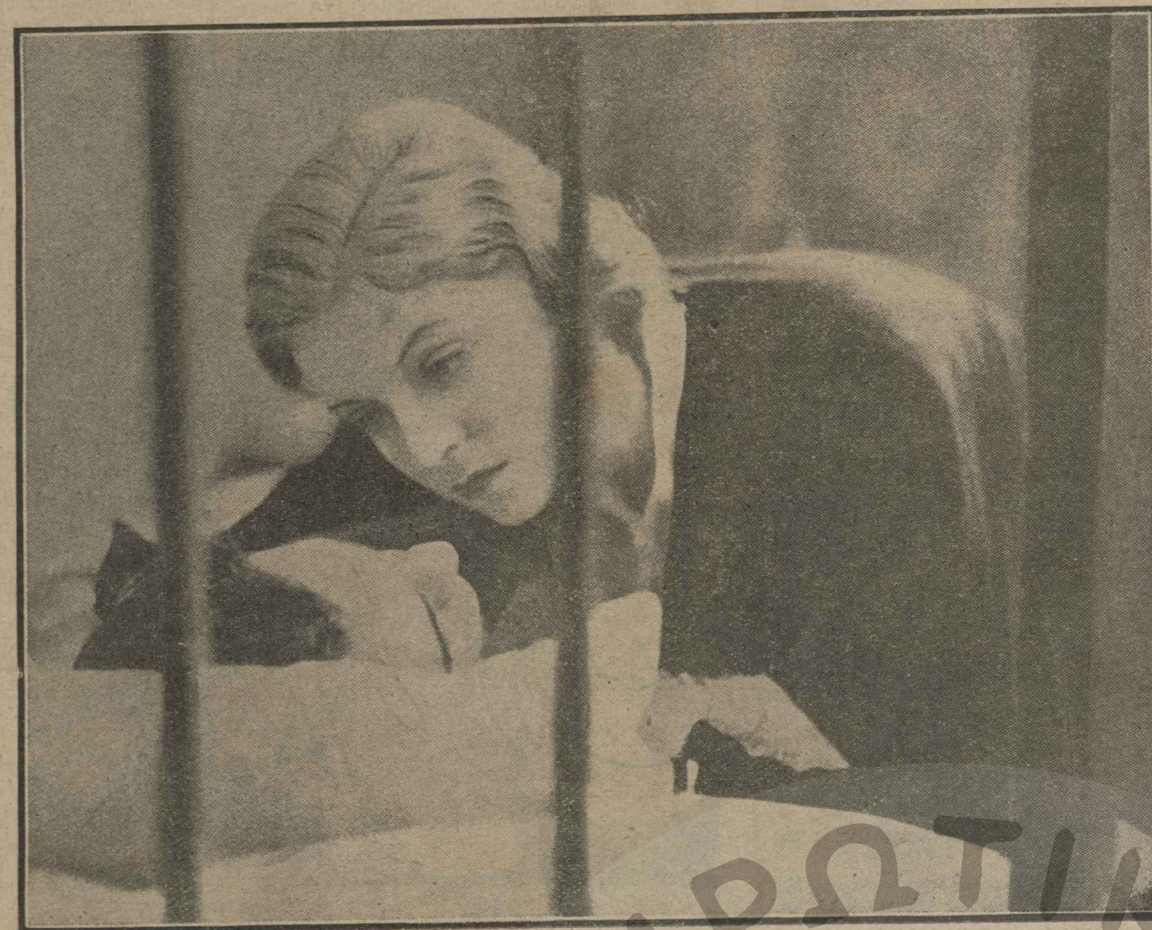
Ἐνας πρωτότυπος ποδηλατιστὴς ἀλλὰ καὶ ἐκτενέστατος ἀκροβάτης πού κατορθώνει νὰ ἑκτελέσῃ τελείως ἐπάνω στὸ κεφάλι του τὸ...ποδήλατόν του.

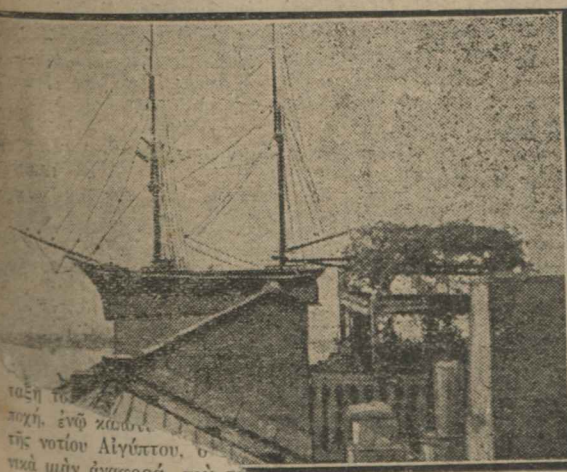
Τὸ παράξενο αὐτὸ αὐτοκίνητο πού μοῦσε τὸν πύλλῃ, ἀνῆκε στὴν διάσημη αὐτοκίνητο ἀποστολὴν. Προηγούμενως ἀνῆκε στὸν διευθυντὴν Τόμας, πού σκοτώθηκε τελευτὰ ὑπερβολικῶς χύτης. Ἡ σημερινὴ ἐντοῦτο δὲν εἶναι ὁὐδὲν τὸ ὁδηγεῖ ἀφόβως κατὰ τὴν ἀπὸ τὸν ὁδὸν τῆς ἀποστολῆς.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μιὰ ὑποβλητικώτατη σκηνὴ ἀπὸ ἕνα καινούργιο φιλμ πού γυρίζεται τώρα στὴν Γαλλία. Φέρει τὸν τίτλο «Τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Φοιτητῶν», καὶ πρωταγωνιστοῦν σ' αὐτὸ δύο νεαράτατοι ἄνδρες, ὁ Διζέτ Λανβέν καὶ ὁ Κριστιὰν Καζαντεζούς πού φαίνονται στὴν εἰκόνα μας.

Ἡ πορτογαλική γαλιόνα τοῦ 16ου αἰῶνος, ὅταν ἔπλεε ἐπὶ τῆς θάλασσας, ἔκτισε στὴν ἀκρόπολιν τοῦ Ἰστανμποῦ, πού τότε ἦταν ἀνατολικὴ πόλις. Ἡ γαλιόνα αὕτη ἦταν μᾶλλον μιὰ ἱστορική ἀπομνημόνευση τῆς ἐκστρατείας τοῦ Σουλτάνου Σελίμ τοῦ Β' ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν. Ἡ γαλιόνα αὕτη ἦταν μᾶλλον μιὰ ἱστορική ἀπομνημόνευση τῆς ἐκστρατείας τοῦ Σουλτάνου Σελίμ τοῦ Β' ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν. Ἡ γαλιόνα αὕτη ἦταν μᾶλλον μιὰ ἱστορική ἀπομνημόνευση τῆς ἐκστρατείας τοῦ Σουλτάνου Σελίμ τοῦ Β' ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν.

Πῶς ἐξημερώνονται οἱ μικροὶ ἐλέφαντες. Στὸν ζωολογικὸ κήπον τοῦ Παρισιῦ γεννιέθηκαν ἀπὸ ὀλίγων μηνῶν ἕνα ἐλεφαντάκι. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ζωολογικοῦ κήπου βρέθηκαν τότε στὴν ἀνάγκη νὰ διδάξουν στὸν χαριτωμένον νεῖλυδα μερικὰ ἀπαραίτητα πράγματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν... ὑποκοπὴν τῆς μητέρας του. Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται ὁ νεαρὸς ἐλέφανς δεμένος πίσω ἀπὸ τὴν μητέρα του, γιὰ νὰ μάθῃ νὰ τὴν ἀκολουθεῖ.

Στο χερό.

Έκείνη.— Ποιος είναι αυτός ο τύπος με τον όποιον γόρενα πού δλίγου; Δεν έβγαλε λέξη από το στόμα του σ' όλη την διάσκεψη του γορού.

Έκείνος.— Μά είναι φυσικό: είναι ο νέος καθηγητής της ορτορικής στο Πανεπιστήμιό μας!

—000—

Όταν υπερβάλλει κανείς στής έκφρασης...

—Αχ, αγαπητή μου κυρία, πού δλίγου είδα από κοντά τον θάνατο.

—Τί! Μήπως σάς συνέβη κανένα δυστύχημα, περάσατε μήπως κειμήλια θανάτου;

—Α μπά! Είχα πάει σε μια κηδεία...

—000—

Σύμπτωσης.

Δύο θαυματούχοι, στο προαύλιο της εισόδου των:

—Γιατί καταδικάστηκες;

—Για διάρρηξη της Τραπεζής του Λαού.

—Ποίον; Κι' εγώ καταδικάστηκα γιατί;

—Γιατί είδα την ίδια Τράπεζα!...

—000—

Φθινοπωρινά όνειρα.

Έκείνη.— Απόψε όνειρεύτηκα ότι από έκανες ένα ωραίο δώρο. Τί σημαίνει αυτό;

Έκείνος.— Απλούστατα, ότι όνειρεύτηκες.

—000—

Ο μόνος τρόπος να απαλλαγούν.

Σε κάποια νοσηκοινωνιολογική έσπεριδα, άκούει ένας διαπαιγμένος να τραγουδά μια μονωδία από τους «Παλιάνους».

—Τί φάλτσε, Θεέ μου! μουρμουρίζει ένας προσκεκλημένος στον διπλανό του.

—Δεν φταίει αυτός, είναι κωσός, άπαντά ο άλλος.

—Είναι κωσός;

—Νοί, ο καυμένος, και δέν άκούει καθόλου, ξέρετε.

—Τότε, γιατί δέν του λένε πώς τελειώσει το κουμμάτι;...

ΙΑΣΩΝ

Φουσκωδεντικά ανοιξιάτικη, το κύμα που ξέσπασε απόψε κι' έγινε το κάθε γοργό πλάσμα δομή.

Κουσός ο πόθος δέ γροικα, και δέν άκούει το λογισμό και νοιώθει μιάν άνάσταση κάθε σκευθό κορμί.

Μά έντός μου δέν ολόγισαν τα νειάτα τα παλιά, τών δεκάξη μου τών γρόνων νοσταλγώ, και ξεγελιέμαι πλάθοντας όνειρα ηρωικά για μια Κολυβία άρμενστής, για κάποια νέαν Άσγώ.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΑΥΡΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

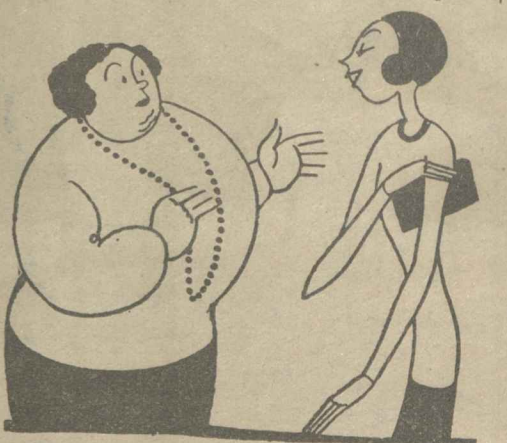

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ΔΩΜΑΤΙΑ

Παρ' όλη την τρομερή κρίση της κατοικίας, ή κυρία Πηνελόπη, έξυπνη γυναίκα, είχε βρει ένα θαυμάσιο τρόπο για να νοικιάσει τα δωμάτια της: Έπειδη, έντός από το σπίτι, εδάερο και εύηλο, κατείχε και μια κόρη—τη Νίτσα—ή όποια είχε... πρόσφατη πρώτη τάξεως και χωρίς σοβάτισμα μάλιατα, μ' άλλα λόγια ήταν πολύ δημοφιλής, τη χρησιμοποιούσε για δόλωμα: Κάθε φορά που ξενεικούσαν ένα δωμάτιο, έστελνε την κόρη της να κάθεται στο παράθυρο ώρες βλόκληρες και να σκορπίζει προσκλητικές ματιές, γεμάτες αναπόδοτες υποσχέσεις, στους διαβάτες. Στο παράθυρο, όπου φρουρούσε το δόλωμα, έτοιμοι έβαν μεγάλο ένοικιαστήριο:

«Ένοικιάζεται δωμάτιον με όλα τα κομμάτια και με οικογενειακήν περιποίησιν».

Όσοι νεαροί περνούσαν, έβλεπαν πρώτα την κόρη κι' έπειτα το ένοικιαστήριο. Διάβαζαν τη

Κύττα καλά κακομοίρα μου μη σε καταφέρω κανείς! Τα μάτια σου τέσσερα!

φράση «οικογενειακήν περιποίησιν», την συσέπαινε με τα υποσχέτικά βλέμματα της Νίτσας, έβγαζαν το συμπέρασμα τους και έσπευδαν άμέσως να ένοικιάσουν το δωμάτιο, πληρώνοντας ένα μηνιαίο τόσο τουσιωτέρο, πού θα μπορούσαν με το ίδιο να βρούν άλλω δωμάτιο πού καλό και με το ίδιο ποσόν να δίνουν δύο νομιά...

Αλλά, σ' άλλα σπίτια, δέν ύπηρεζε... «οικογενειακήν περιποίησιν».

Μ' αυτό τον τρόπο, πολύ σπάνια ή κυρία Πηνελόπη έβλεπε τα δωμάτια της ξενεικιάστα.

—000—

Όπως ήταν φυσικό, κάθε νοικιάσης πού έμπαινε μέσα, έβαζε άμέσως πλώρη για το κορίτσι... Ένοικιαστής του δωματίου της κυρίας και ιδιοκτήτης της καρδιάς της Νίτσας.

Αυτό όμως ήταν πολύ δύσκολο.

Η κυρία Πηνελόπη, έντός πού είχε δασκαλέψει καλά την κόρη της, την έπιτηρούσε κι' όλος αυστηρότητα.

Κύττα καλά κακομοίρα μου, της έλεγε, μη σε καταφέρω κανένας... Όλοι τους είναι άδελφοί και κατεργαροί. Τα μάτια σου τέσσερα!...

Και ή Νίτσα δέν διασκέδαζε ποτέ τη μαμά της. Έκανε ένα έλασσο κόδε με τους νοικιάδες από μακριά. Έδινε οαντεβού στα όποια δέν πήγαινε κι' έτσι κρατούσε σε μια διαρκή άγνωση τους καίμενους τους νοικιάδες.

—000—

Είναι αδύνατο όμως να παύει κανείς με το φως της ζωής να τσουρουφλιστεί. Κι' ή Νίτσα...

βρήκε τον άνθρωπό της, στο πρόσωπο ενός νεαρού φοιτητή, πολύ νόστιμο, πολύ άπαικτο, πολύ συμπαθητικό και πολύ... άκαρο. Ο Πέτρος—ήταν τ' όνομά του—ήταν έρωτευθεί από κάμποσον καιρό τη Νίτσα, όταν την είδε ένα άπόγευμα στο παράθυρο. Με άματηρές οικονομίες, κόποντας το ταξί, πήγε καφέ και το βραδινό φαί και ξεπομπόλησε πού χρήσιμα βιβλία ως άχρηστα—έτσι π' έαυτός του πώς, δτι έγραφαν τάδε και τ' έτω—κατόρθωσε να έξοικονομήσει το άπαικτο και πού ζήτησε ή κυρία Πηνελόπη—ένα γι' έγγυση κι' ένα για τον πρώτο μήνα.

Και, μόλις εγκαταστάθηκε εκεί μέσα, έμπεσε τη δουλειά του. Έξοντας πώς τα κομμάτια των σπιτονοικοκυρών περνούσαν για αίσθηματισμό, της έστειλε ποιηματάκια άντιστοιχούντα από ποιητικές συλλογές, στο όποια έφαιναν το πρωτότυπον της έργογραφής του, μαύσιμα λουλούδια και έρωτικά γράμματα κατά τιμής. Στο τελευταίο του γράμμα έδωσε κατηγορηματικά ότι, αν δέν πού χάριζε την καρδιά της, θα αυτοκτονούσε, αφού όμως πρώτα θα έβαζε φωτιά στο σπίτι της μαμάς της!

Η Νίτσα φοβήθηκε και για τα δύο. Κι' έτσι, ένα βράδυ βρέθηκαν με τα χείλη ένωμένα. Υποσχέθηκαν ότι ύπάρχοναι όλοι οι έρωτευμένοι: άμοιβαία πίστι κι' αλώνα άγάπη.

Έπέρασε ο πρώτος μήνας και ο Πέτρος δέν πληρώσε το νομμά... Η κυρία Πηνελόπη έκανε ύπομονη μεριές ήμερες. Στο τέλος όμως βρεθήκανε. Κατέβηκε ένα προί και πού είπε:

—Αν δέν με πληρώσεις σήμερα, το βράδυ νάσαι κάτω στο δρόμο: Θα σου πετάξω το πορνιά σου από το παράθυρο.

Όταν ή κυρία Πηνελόπη έφυγε, ο Πέτρος έσφιξε τη γροθιά του και ψιθύρισε:

—Ένοια σου και θα ιδής τί θα σου κάνω έσένα.

—000—

Έσπευσε να συναντήσει τη Νίτσα και της είπε:

—Η μαμά σου είναι σκληρή... Δέν περιμένει άλλο. Λοιπόν, δύο πράγματα πού μένω να κάνω. Η νύχτα μαζί μου, να σε άναγκάσω να πάρεις μαζί σου την καρδιά σου, να σου δώσω, αφού κάηρω το σπίτι έννοια... Αλλά!

Η Νίτσα, πού τον αγαπούσε άληθινά και φοβόταν και τα αμύματα δέχτηκε το πρότα.

Το ίδιο βράδυ, ή κόρη τ'όσκασε. Η άπαγογή είχε γίνει. Και ή κυρία Πηνελόπη, πού κίτταζε στο δρόμο για να ιδή αν ήταν εκεί ο Πετρούλης για να του πετάξει τα πράγματά του, έλαβε ένα γραμματάκι πού της άνήγγειλε το νέο...

Σκέφτηκε να πάη στην άστυνομία. Ύστερα μετάνοισε. Γιατί ή Νίτσα της έγραφε πώς ήταν άποφασισμένη να σκοτωθί, αν δέν έσπευσε να έλκετο της καρδιάς της—χωρίς όμως να κάνει το σπίτι προσηγομμένο.

Η κυρία Πηνελόπη συγκινήθηκε. Και έδοποίησε τους δύο ζουτεμένους πώς τους έπεριμενε με άνοιχτή την άγκαλιά.

Τό φινάλε αυτής της ιστορίας είναι στα μνηστορήματα: Οι δύο νέοι παντρεύτηκαν. Ο Πετρούλης έγινε Πέτρος, και, όταν έγινε Πηνελόπη:

—Θα κάθω...

Και έτσι, ο αυτό αυτοκίνητο πού με το πού έλκει στην διάσπαση αυτοί, αίσθηματισμα, πού σκοτώθηκε τελετω συγχρόνως με χυτήτος. Η σημερινή έντονη άποψη είναι: Ουδίσον το δόνηγι άφ'όσος κατό, διάσπαση έννοιας πού μυστη...

—000—

ΕΒΔΟΜΑΣ

Το σωτήριο γιατρικό.

Ένα φάρμακο πού έθεράπευσε τον βασιλέα της Γαλλίας Λουδοβίκο Δ', όταν άρρώστησε βαρύν στο Καλαί, άργότερα σε κάποια άλλη περίπτωση, το ίδιο αυτό φάρμακο έπέφερε τον θάνατο του πρωθυπουργού του καρδινάλιου Μαζαρίνου.

Όταν το πληροφορήθηκε αυτό ο ύπασπιστής του βασιλέως Λεγκράν, είπε:

—Λαμπρό γιατρικό, μά την αλήθεια! Έσως σε δυό φορές την Γαλλία!

—000—

Η πρόεδρος της δημοσιογραφίας.

Όταν πέθανε στην Ουάσινγκτον ο διάσημος νομολόγος Χιλ, άνετέθη στον δημοτικό σύμβουλο Χιλτον ν' άναγγείλη τον έπτάριο λόγο. Ο Χιλτον πήγε πριν από την έκφορά στο σπίτι του νεκρού και άκούησε το ψήλο του κατέλλο σ' ένα τραπέζι, μέσα δέ σ' αυτό έβαλε και το χειρόγραφο του λόγου πού έφαινε να ή άκρονήση. Κάποιος τον έφώναζε στο διαπύδω δωμάτιο και ο Χιλτον βγήκε. Την στιγμή εκείνη μπήκε ο ρεπόρτερ μίας έφημερίδας και, βλέποντας τα χειρόγραφα στο κατέλλο, παρακινήθηκε από περιέργεια, τα πήρε και έσπευσε να τα δώσει στο τυπογραφείο.

Όταν γύρισε ο Χιλτον και δέν βρήκε τον λόγο του, παραξενεύθηκε κι' άναγκάστηκε να έκρινε άλλον λόγο έν το προχείρουν. Έπαστρέφοντας από την κηδεία, οι έφημεριδοπολαιοι διαλαλόνταν τον λόγο του Χιλτον. Ο δημοτικός σύμβουλος άγόρασε ένα φύλλο, και άλέποντας πώς δημοσιεύονταν ο λόγος πού είχε άφαισε στο κατέλλο του, είπε σ' ένα φίλο του:

—Τί προσόδους πού έκανε ή δημοσιογραφία στην Άμερική! Πού έκριναν τον λόγο μου, αυτή τον είχε τυπώσει!

—000—

Υπήρχε φόβος.

Ο Έμμανουήλ Κάντ ήταν κάποτε κομμάτιος σ' έναν γάμο, πού ο γαμπρός μεν ήταν 75 χρονών, ή δέ νύφη 21 μόνο! Μια κυρία πλησίον τον πρόφημο αιδώσοο έφαιτα από την τέλει του μυστηρίου και τον ούτρεσε:

—Τί λ' έ, κύριε καθηντή, ύπάρχει έλπίς ν' άποκτήσει παιδί το άγιοάνηνο;

Ο Κάντ κάρταξε μια στιγμή την κυρία και απάντησε σθεναρά:

—Έλπίς, κυρία μου, όχι, ύπάρχει όμως ένας τρόπος!...

—000—

Διαγράψατε τους λύκους...!

Διηγούνται για τον Φράνσις Βινγκάιτ, τον πού είναι έτών αντίδοσέλα της Αιγύπτου, το έλπε άνέκδοτο, πού δείχνει όλη την βρετανική αλαβία και το χιούμορ της άγγλικής φυλής.

Ο Βινγκάιτ έθεράπευσε ως άσχηγός της έσπερας πληροφοριών του λόρδου Κίστενερ κατά την έσση των άγρόνων για την καθυστέρηση του Σουδάν. Την ταραχόδη εκείνην έπληξεν άπό κάποτε έπιθετορικής τα φιλία της νοτίου Αιγύπτου, ο Βινγκάιτ έλαβε έσπερνα μίαν άναφορά, πού του έστειλε ένας άρτιστάνος του άπεσταλμένος στην έσση. Η άναφορά αυτή ήταν μάλλον μια άπελπισμένη έκκληση:

«Αδύνατο να μένω έδώ υπό συνεχή κίνδυνον θανάτου άνάμεσα σε λεοντάρια, έλέφαντες και λύκους».

Ψυχραιμάτα ο Βινγκάιτ διέταξε να άπαντήσουν: «έδεν ύπάρχουν λύκοι στο Σουδάν», και έξακολούθησε την έπιθετορική του.

Μετά λίγες μέρες έπαυσε καινούργιαν άνα...

φορά από τον ήρσιτάμένο του, ή όποια έλεγε: «Έν συνεχεία της από τάδε ύπ' άριθ. δέινα άναφοράς μου, παρακαλώ διαγράψατε τους λύκους. Άπομένουν όμως πάντα τα λεοντάρια και οι έλέφαντες. Όθεν κτλ...».

—000—

«Ωραία θέσις».

Ένας Ούγγαρος καθόταν στην «τάμπελντ» στο μιάς μεγάλης λουτροπόλεως και είχε άπέναντί του έναν ήλιωμένο κύριο, πολύ άπλά ντυμένο. Τόν πήρε για καθηγητή και θέλησε να πάση κουνέντα μαζί του.

Άρχισε λοιπόν:

—Ωραίος καιρός έδώ κι' ωραίο μέρος. Σχεδόν όποιος και ή Ούγγαρία. Όνομάζομαι Τερεμπέσι Άρπάδ και είμαι δημοτικός σύμβουλος του Ντεμπρετσίν... Με πούν έχω την τιμήν...

—Είμαι ή βασίλεις Τζοάννης της Σαξωνίας, άποκρίθηκε άρελέστατα χαμογελώντας ο ήλιωμένος κύριος.

—Χαίρω πολύ, είπε ο Ούγγαρος, στείλνοντας το μουστάκι του. Ωραία θέσις νάσαι κανείς βασιλεύς!...

—000—

Το επάγγελμα του Περίδη.

Ο παλαιός ήθοποιός Περίδης όταν κατατάχθηκε στρατιώτης, ρωτήθηκε από τον έπιλοχία του:

—Πού είναι το επάγγελμά σου;

—Ηθοποιός, απάντησε ο Περίδης.

—Λιθοποιός! σφύναξε ή αμύνα του λόγου με άγανάκτηση. Τ' έν' αυτό;

Και άποτεινόμενος στον γραφέα, πού σιμεύονε τα σχετικά με τους κληρωτούς, διέταξε μεγαλοπρεπώς:

—Γράψε πετρώς!...

—000—

Εύσχημη τεκευγλφία.

Ο Βονατίνο ήταν γενναίος ήθος άνθρωπος. Όταν ο Μπαλζάκ του έζησε κάποτε ένα δάνειο 400 σκούδων, έσπευσε να του τα στείλει σημειώνοντας πάνω στην συναλλαγματική:

«Χροστώ στον κύριο Βονατίνο άγανάκασα σκούδα, για την εύχολογή σου πού προσένησε δανειζόντάς μου τετρακόσια».

—000—

Η εξέγνησις των φίλων.

Η βασίλισσα Χριστίνα γινώσκων την άνδρα και φορούσε άνδρικήν περούκα. Όταν πήγε κάποτε στο Φονταντενέλλο, άφες ή κυρία της Αύλης έσπευσαν να την κωστίσουν και την φιλούσαν ταπεινότατα. Αυτό την στεναχώρησε και όταν έφαιναν ή κυρίες, είπε σ' ένα πσιον της άκολούθιας της:

—Τί μαρία έπασσε αυτές της κυρίες να με φιλούν; Μήπως πού σήκηναν έπειδ' ύπάρχει με άνδρα;

Τα νέστιμα των νεοπλούτων.

Ένας νέος πούτος πού άπέκτησε λουτρό στο νέο του μέγαρο, αλλά δέν ήξερε την γρήση του, προσλαμβάνει μια καμακίρα.

—Πάινετε ντους κύριο ή έσπώ, κύριε;

—Προτιώ έσπώ, αλλά με πολλή ζάχαρη!

—000—

Κοπιμένο.

—Έχετε θουμιάνα καλλιά, δεσποινίς. Άλήθεια τί καταπληκτικές προόδους πού έχει κάνει ή Χημεία!

—!!!!...

—000—

Η γκάφες των πολυάσχελων.

Η δακτυλογράφος.— Κύριε διευθυντή, ή σιλεναδούλα σας θέλει να σας δώση ένα φίλι με το τηλέφωνο.

Ο διευθυντής (άσχηγος).—Κρατήστε σημείωση και μου το δίνετε μετά!...

—000—

Αδικιολύντης φόβος.

—Άγοράστε, κύριε, ένα λαχείο. Μή διώγνετε την τύχη σας. Ένα εκατομμύριο θα κερδίσετε. Δέν είναι κατέτο προάγμα! σφύναξε ο λαχειοπόλης κυνηγώντας έναν διαδάτη.

—Μά δέν μου γοιιάζεται, παιδί μου, το εκατομμύριο. Τί να το κάνω λοιπόν το λαχείο;

—Δέν πειράζει, κύριε, είναι κι' άλλος 50.000 λαχνοί, δέν ύπάρχει λόγος να φοβόσθε να πέση σε σας!...

—000—

Όμοιος όμοιος...

—Την έπαθε πάλι την γκάφα σου! Τό ποιά πού σου μιλούσε έκείνος ο ζωγράφος για άκουράδες, σ' όνομα πώς ήταν καυκές άυτοκινήτων...

—Αλλά τί;

—Μαζες κασιών, νομίζω.

ΠΛΑΝΗ

—Ω, έσύ, πού γρόντα σε περνούσαν νύχτες σάν άνοστή λοντά μου, να φέρεις, τέλος, μια άνακαούστη μες στην καρδιά μου...

—Ω, έσύ, πού σ' έδωσα σάν όνειρο μέσα στο νού μου, νύχτα-μέσα, κι' έλεγα πώς θά'ηες σάν πούπουλο με τον άγέρο...

—Ω, έσύ, πού πάντοτε σε νόμισα σάν κάποια ύπερούσια γλώσσα, σάν κάτι άνώτερο άπ' ή άνθρωπινα—και σε σε δόξα...

Νάσουν πούλι, καπνός ή γάλακτα, νάσουν άνθος ψεύτικου κόσμου, πού σ' έπλασε πάνω στην πλίκρη σου ο στοργαμός μου;

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Η “ΕΒΔΟΜΑΣ,”

ΤΟΣΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ · ΤΟΣΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ · ΤΟΣΟ
ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗ ΣΕ ΥΛΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΟ-
ΓΡΑΦΗΣΗ · ΤΟΣΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ · ΣΑΝ ΤΟ ΦΥΛ-
ΛΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

μέ το όποιον ή “ΕΒΔΟΜΑΣ,” εισερχομένη στο ΕΚΤΟΝ ΕΤΟΣ

της εκδόσεώς της εορτάζει τα γενέθλιά της.

‘Από το πανηγυρικό αυτό φύλλο ή «Εβδομάς» εκτός της
άλλης εκλεκτής ύλης της θα σάς προσφέρει :

“ΘΕΟΦΑΝΩ,”

Την πολυτάραχη ζωή της αυτοκρατείας του Βυζαντίου, που οι ιστορικοί απεκάλεσαν «Μεσαλίνα του Βυζαντίου». Μέσα στις σελίδες του νέου αυτού αναγνώσματός μας θα παραλάβετε ζωντανή μια ολόκληρη εποχή της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, εποχή στην οποία πραγματικά σύσσωμο το Βυζάντιο και περισσότερο από όλους ή ίδια ή αυτοκράτειρα Θεοφανώ, ώργιασαν. Σελίδες έρωτων, όργων, μηχανορραφιών, προδοσιών, εκδικήσεων, κραιπάλης, φρίκης, θα συναρπάσουν το ενδιαφέρον σας και θα σας αποκαλύψουν μιαν άγνωστη πτυχή της ιστορίας του Βυζαντίου.

ΕΠΙΣΗΣ ΔΩΡΕΑΝ ΕΝΑ ΤΟΜΟ 400 ΣΕΛΙΔΩΝ

“Ο ΙΔΙΓΓΟΣ,”

Το καλλίτερο μυθιστόρημα του εκλεκτού Έλληνα μυθιστοριογράφου κ. Διονυσίου Κοκκίνου, σε αυτότελη 16 σέλιδα φυλλάδια, περιεχόμενα εντός εκάστου τεύχους. Σημειώσατε την ήμερομηνία που θα κυκλοφορήσει το πρώτον αυτό πανηγυρικό φύλλο μας:

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1932

Εξασφαλίσατέ το εγκαίρως από τον έφημεριδοπώλη σας.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ “ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,”

ΣΠΙΝΑΛΟΓΚΑ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

- ‘Ανάμεσα στα πτώματα που σαπίζουν ζωντανά κι’ άταφα
- Με τους μελλοθανάτους που άργοπεθαίνουν
- Στο νησί της φρίκης και της αγωνίας
- Στον όγδοο κύκλο της κολάσεως
- Στην πόλη των λεπρών.

Δεν θα επιχειρήσουμε να καταστρέψουμε μέσα στις λίγες αυτές γραμμές της αγγελίας το τεράστιο θέμα μιας τέτοιας έρευνας. Γιατί, δεν είναι δυνατό να πούμε μέσα σε τρία λόγια τί είναι ή Σπινάλογκα, ούτε να παραστήσουμε την άτεχνη επίδραση των ζωντανών αυτών πτωμάτων, των σωμάτων που σαπίζουν ενώ εξακολουθεί, τελευταίο απ’ όλα, να ζή το μυαλό για να εξαντλήση όλην την αφάνταστη φρίκη του τραγικότερου πόνου που στάθηκε ποτέ δυνατόν να υποστή ανθρώπινο πλάσμα.

Όλοι μιλούν για την Σπινάλογκα κι’ όλοι σχεδόν άγνοούν καλά-καλά τί είναι. Πολλοί την θεωρούν σαν ένα κοινό λεπροκομείο, σαν ένα νοσοκομείο όπου απομονώνονται οι λεπροί. Οι περισσότεροι δεν φαντάζονται καν ότι δεν πρόκειται για κάτι τέτοιο, ότι είναι μια πραγματική πόλις λεπρών, αληθινή πολιτεία ζωντανών πτωμάτων με την καθημερινή ζωή που άργοβαδίζει προς τον θάνατο.

Μέσα στις σελίδες αυτές θα δείτε πώς ζούν, πώς πονούν, πώς αγαπούν, πώς άντικρύζουν τον έξω κόσμο, και πώς άργοπεθαίνουν, κλεισμένοι μέσα στο φρούριο του θανάτου που βρίσκεται επάνω σ’ ένα από τα μαγευτικότερα νησιά της Ελλάδος.

Και μαζί μ’ αυτά θα γνωρίσετε ποιά είναι ή αγίαρευτη αυτή πληγή της ανθρωπότητας. Πώς την γνώρισαν οι αιώνες και τί υπέφεραν κατά καιρούς τα θύματά της. Πώς έζησαν και πώς πέθαναν αυτοκράτορες και ζητιάνοι λεπροί. Πώς παρουσιάζε-ται. Πώς μεταδίδεται. Πώς άγωνίζεται άπεγνωσμένα ή επιστήμη χωρίς ωστόσο να μάς δίδη έλπίδες προσεχούς σωτηρίας.

..

Μα ή έρευνά μας αυτή δεν είναι από της κοινές δημοσιογραφικές έρευνες που γράφονται συνήθως μέσα στους τέσσερις τόλους ενός γραφείου. ‘Εδω στην Εύδοπη ή έρευνες των ζωντανών αυτών θμάτων γίνονται από συγγραφείς και δημοσιογράφους που πηγαίνουν επί τόπου, βλέπουν, ζούν, κινούνται ανάμεσα στους ανθρώπους και τα μέλη που περιγράφουν. Το παλιό δημοσιογραφικό έμποράκι έχει πια πεθάνει. Το διεδέχθη το «εργα-
tage vecu», κι’ ή «ΕΒΔΟΜΑΣ», ώρμημένη από μια τέτοια φιλοδοξία, ανέθεσε την έρε-
νά της στο άρμοδιότερο πρόσωπο που συγκεντρώνει τα πολλά, αλλά και τόσον απαραίτητα
εφόδια δια την επιτυχή διεξαγωγή της.

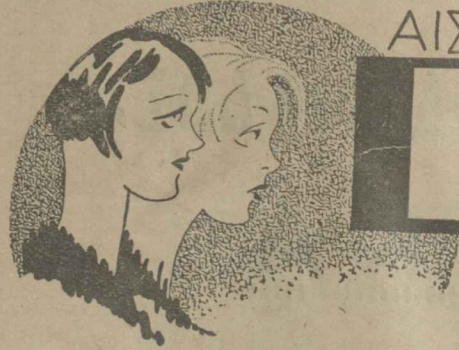
Δεν θα παρουσιάσουμε έμεις σήμερα δια πρώτην φορά εις το πολυπληθές κοινό μας τον έκτελεστή της εργασίας αυτής κ. ΠΕΤΡΟΝ ΠΙΚΡΟΝ. Ο κ. Π. Πικρός είναι ένας από τους γνωστοτέρους συγγραφείς μας, όχι μόνο από τον πλούσιο κατάλογο του λογοτεχνικού και τεχνοκριτικού του έργου, αλλά και από της μεγάλης δημοσιογραφικής καμπάνιες του, όπως ή περιφημη έρευνα των «Φυλακών της Ελλάδος» ή πολυκροτή καμ-
πάνια του «Έγκληματος της Πέτρας» και των «Ληστειών στην ‘Ηπειρο» και τα πύρινα
έκείνα «Κατηγορώ!» που έμαστίζωσαν πρόσωπα, έκαυτήριαν καταστάσεις και κατήγ-
γειλαν ένα ολόκληρο άμαρτωλό κοινωνικό σύστημα. Ο λογοτέχνης Πικρός έχει το πλεονέ-
κτημα να άντλή πάντα το περιεχόμενο των έργων του από την καθημερινή ζωή και δράση
μέσα στην οποία εύρίσκεται ως έπαγγελματίας δημοσιογράφος. Έν τούτοις ούτε και τα
διπλά αυτά εφόδια του λογοτεχνικού ταλέντου και της δημοσιογραφικής πείρας, όσον άρτια
και άν είναι, θα ήσαν άρκετά για μια τέτοια έρευνα εάν ο κ. Π. Πικρός δεν προσέθετε
και ένα τρίτο πολύτιμο όσο και απαραίτητο δια την προκειμένη περίπτωση εφόδιον: της
επιστημονικής γνώσεως, το επιστημονικό μάτι, την επιστημονική κρίση.

Σημειώτεον ότι μόνον χάρις στην ιδιότητά του ως Ιατρού μπόρεσε ο κ. Πι-
κρός να εισέλθη στην Σπινάλογκα και να παραμείνη εκεί όπου ή είσοδος άπαγορεύεται
απόλυτως εις πάντας, κατόπιν άδυστηροτάτων οδηγιών της υπηρεσίας.

Έτσι είδε ο κ. Πικρός τον όγδοον αυτόν κύκλο της Κολάσεως. Και οι άναγνώσται
μας από το προσεχές φύλλον μας θα ζήσουν κι’ αυτοί μαζί του της συγκινησίας της
πιδ αφάνταστης ανθρωπίνης τραγωδίας, όπως είναι ή τραγωδία των ζωντανών πτωμάτων
που πεθαίνουν σιγά-σιγά, μακριά απ’ της χαρής του κόσμου και την αγάπη των δικών
τους, πάνω στην βραχώδη παραλία του νησιού της Σπινάλογκας...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ !

—Παρντόν, κυρία... δεσποίνες... 'Α : ελ-
στε σεις, Ερμάνς ; Δεν με γνωρίζετε ;
—Ναι, κυρία, σάς αναγνωρίζω.
—Από τότε, θα μπορούσατε ίσως να προσποιη-
σώ, πώς δεν σάς γνωρίζω πιά, εδώ και τρία χρό-
νια, που μ' είχατε διώξει απ' την υπηρεσία
σας...

—Δεν πρέπει να με παρεξηγήτε, Ερμάνς !
Κάθε γυναίκα που αγαπούσε τον άντρα της
θύκαμε το ίδιο που έκανα κι' εγώ. Μ' αν εν-
θυμίσθε καλή, δεν σάς υπέμνησα, δεν σάς ε-
δωκα... 'Ημωνα θυμωμένη, άγανακτισμένη,
μα καταλάβαινα πώς δεν είχα άδικο...

—Δεν σκέφτηκα ποτέ πώς είσατε καυιά,
κυρία μου...

—Δεν είν' έτσι Ερμάνς ; 'Ε, λοιπόν ! 'Η-
θελα να σάς μιλήσω : είμαι πολύ δυστυχισμέ-
νη, ο άντρας μου μ' εγκατέλειψε !

—Ω, είναι τόσο φοβερό αυτό... 'Εχετε δ-
λη μου την συμπόνη ! Αισθάνομαι τόσο καλά
όσοις υποφέρουν στην εγκατάλειψη. Εύτυχως
που είν' εγώ ένα παιδί, για να με παρηγο-
ρήση...

—Α ! και το παιδί αυτό ζει, το κρατήσατε
κοντά σας ; Τώρα αυτό ο άντρας μου ;

—Με είχατε διώξει τον καρπό που εκείνος
έλειπε. 'Εφυγα άμέσως χωρίς καμιάν άλλη
σκέψη στο κεφάλι, παρά μονάχα πώς να απο-
μακρυνθώ, χωρίς κι' εγώ να ξέρω που πήγα-
να... Στη ζωή, ή στο θάνατο !

—Ναι, το θυμάμαι, δεν προσπαθήσατε κα-
θόλου να υπερασπιστήτε ; κλαίγατε μονάχα...
Τώρα αντιλαμβάνομαι την φοβερή κατάσταση
που βρεθήκατε : είσατε τόσο μόνη, σάν χαμέ-
νη, χωρίς καμιά υποστήριξη : απεναντίας όλα
τα πράγματα έστρέφοντο εναντίον σας. Καμ-
ιά φορά αναλογιζόμουν τον τρόπο με τον
όποιον κλαίγατε. Μά θα μπορούσατε όμως να
μού γράφατε...

—'Εγώ... να... θα μπορούσα να σάς ε-
γγραφώ...

—Α ! όποτε εκείνος δεν ήθελε να σάς βοη-
θή, δεν έφρόντισε ποτέ να μάθη τί γενήκα-
τε ; Μά ή ζωή έπρεπε νάταν πολύ δύσκολη για
σας, άμα αντιληφθήκατε ότι... άμα γεννήθη-
κε αυτό το παιδί...

—Ναι, είναι ή αλήθεια πώς πέρασα πολύ
δυσκολες στιγμές.

—Μά θα μπορούσατε να γράψετε σ' εκεί-
νον...

—'Ισως... 'Αμα όμως αισθανθή κανείς μία
φορά την εγκατάλειψη, άμα το πάρετε απόφα-
ση, όλα τελειώνουν... Κάνει κανείς την σκέ-
ψη, μά δεν έπικρατεί πιά τίποτα...

—Είμαι βέβαια πώς αν τώξετε αυτό ο άν-
τρας μου, θα φρόντιζε για σας, θα σάς κοι-
θούσε... Βέβαια, ήταν πολύ ένοχος απέναντί
σας, μα πιά τέλος, έχει και αυτός τα ελα-
φρυντικά του. Δεν μπορεί κανείς ν' άρνρηθή

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

'Η έτοιμότης του Γκρανάε.

Ο μαρκήσιος ντε Γκρανσέ, γνωρίζοντας από
τόν πόλεμο, σκοπιμένος και άξιοδύνατος,
συνήνησε στον προθάλαμο των άνακτόρων
του Λούβρου δύο στρατηγούς της Γαλλίας.
Οι στρατηγοί που φορούσαν της έπίσημης πο-
λυτελείς στολές τους άρχισαν να περφορούν τον
μαρκήσιο για τα χάλια της φορεσιάς του :

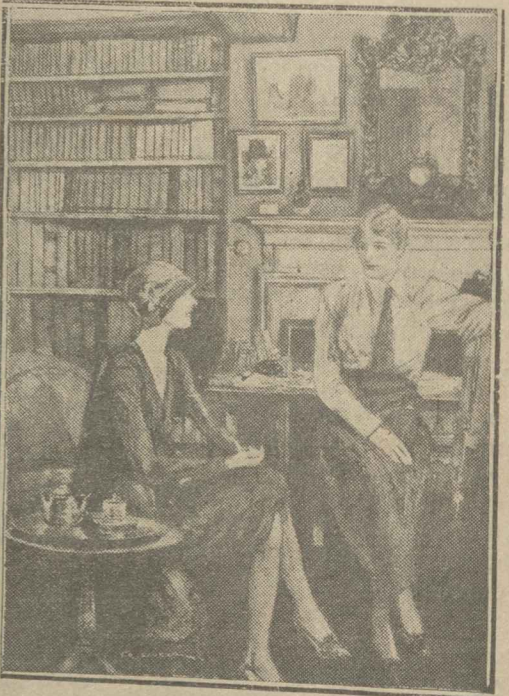
—Πώς είσατε έτσι ; του είπαν γελώντας. Θα
σας έβλεπαν κανείς μά την αλήθεια, για κα-
νέναν ίπποκόμο !

—Πράγματι ! απάντησε ο μαρκήσιος. 'Εάν
μάλιστα μάς έβλεπε κανείς μαζί, θα άπορούσε
πώς άόλημη δεν σάς... έβαλα χαλινάρι.

πώς έχει καρδιά. Και όταν του άγγειλα την
αναχώρησή σας, φάνηκε πολύ ταραγμένος.
—Δεν είπα ποτέ κανένα κακό εναντίον του,
κυρία.

—'Υπάρχουν πολλοί άντρες, ως φαίνεται,
που γι' αυτούς ένα αισθήμα δεν έμποδίζει το
άλλο : το λέγω αυτό, επειδή ο άντρας μου μ'
αγαπούσε πολύ. Μερικοί δεν είναι άπολύτως
υπεύθυνοι για μία τέτοια κατάσταση, δεν
μπορούν πάντα νάνα κύριοι του έαυτού των.

—Όταν μιλάτε για πρώτη φορά στο σπίτι
μας, τα αισθήματα του συζύγου μου απέναντί
σας ήσαν εντελώς πατριώτα : όσο γι' αυτό δεν
έχω την παρμηκή άμβιβολία. Είσατε όρφα-

— Δεν προσπαθήσατε καθόλου να υπερασπι-
σθήτε. Κλαίγατε μονάχα...

νή, είχατε πάρει μία πολύ έπιμελημένη άνα-
τομή, αλλά χωρίς νάχατε κανένα όριζόμενο
επάγγελμα. Σας είχαν πιά, και δικαίως, πώς
αν υπηρνούσατε στο σπίτι καλών και ευγεν-
κών ανθρώπων, θάταν πολύ πιο προσοδοφόρο
για σας, απ' οποιαδήποτε άλλη μικρή θέση
που θα βρισκατε, και δι αυτό θα σάς γλύτω-
νε από την απειλίσια και την μοναξιά. Εύθης
έξ αρχής ο άντρας μου συνανήθηκε για την
άτυχία σας, έπειτα το αισθήματά του άρχισαν
να γίνονται πολύπλοκα. Μπορεί νάχη κανείς
ευγένεια στους τρόπους σ' οποιαδήποτε κατά-
σταση και αν βρισκείται και σεις είσατε πολ-
λύ συμπαθητική με το ξανθό κεφάλισι σας,
και με το έσπαστο σας βλέμμα, το γεμάτο εκ-
φραστικότητα και νομοσύνη, που οι φίλοι
μας το συνέκριναν πάντα μ' ένα γνωστό ταμ-
πλώ ενός περιφρήμου 'Αγγλου ζωγράφου.

» Φαντάζομαι επίσης πώς και τα δικά σας
άρχικά αισθήματα απέναντί του συζύγου μου
ήσαν εντελώς άδελφικά, όπως και απέναντί
μου. Και έπειτα για σας την ίδια, το σφάλμα
σας, το λάθος σας ήθελα να πώ, έχει την έ-
ξηγήσή του. Ο άντρας μου ήταν πολύ γοη-
τευτικός με τους τρόπους του, με τη γλώσσα
του που έδειχνε δια την άνωτερότητα του
πνευμάτός του... Και λέτε πώς το παιδί σας
του μοιάζει ; Είναι άγόρι ;

—Μάλιστα, κυρία, και λέγεται Αλιμί όπως
ο πατέρας του. Είναι ήδη πολύ ώριμο : ένα
μεγάλο μέτωπο, έξαίσια μάτια, μία έκφραση
του προσώπου έξυπνη και ευαίσθητη. Φαίνεται
πώς θα μοιάσει όλότελα του πατέρα του στην

καρδιά και στο πνεύμα !

—'Α, ναι ; Στην καρδιά και στο πνεύμα
Μά πού είναι ; Θάθελα πολύ να το δω.
—Είναι στο βρεφοκομείο : θα πάω πάρα
νά το πάρω από κεί.

Φανταστήτε, Ερμάνς, πώς δεν μίσησα
μου σ' ένα βρεφοκομείο. Μή μου λέτε πια-
τα : θα δούμε αν θ' αναγνωρίσω μοναχί μου
τον μικρό Αλιμί σας... 'Α ! να τος ! Άνοι-
ξε με λιγάκι να τον κρατήσω στην άγκυλιά μου,
να τον περατήσω λίγο. Βάλτε με το νου σας
'Ερμάνς, την εγκατάλειψή μου, την απειλίσια
μου. Κι' εγώ δεν έχω πιά κανένα... Μου πα-
ρά μία ιδέα : Σας προσφέρω άπλως μία φι-
ξενία. 'Εγώ τακτοποιώ μοναχί μου το δωμά-
τιό μου και δεν έχω ανάγκη να με παρε-
νοήσουν. Μία θέση που έχω μού εξασφαλίζει
μετά τη ζωή μου : θα περάσω φτωχικά, μά
θα βράννα θάμαστε μαζί, θα κοινοβιάζουμε...

—Μά, κυρία, αν ξαναγύριζε εκείνος ;
—Δεν θα ξαναγύριζε... 'Εχει ήδη μία ό-
λη οικογένεια. Λοιπόν, έμεις ή δου ή άπο-
θέσωμε το παιδί. Πρέπει να κάνωμε γι'
αυτό ό,τι μπορούμε. Άφού του μοιάζει τόσο
πολύ, θάχη κι' όλα τα χρίσματα του πατέ-
ρα, θα γίνη κι' αυτό ένας μεγάλος άνδρας.
'Εχει πολλά σημάδια που δεν με γελούν.

—Και μπορεί να πη κανείς πώς ο μικρός
μου Αλιμί είναι όλοζώντανο το πορτραίτο του.
Είναι πολύ εύκολο να το πιστοποιήση κανείς :
'Ενα περιοδικό δημοσίευσε την φωτογραφία
του πατέρα του έπ' ευκαιρία μίας καινούριας
ανάκαλύψεως. 'Ορίστε, τώχω ίσα - ίσα μαζί
μου...

—'Α ! Είναι αυτός : το φοτημένο πο-
ρτραίτο όταν εργαζότανε. Και επίσης εκείνο
το χαλορημένο υφός άμα δεχότανε από
μαθητάς του.

—Ναι, έβλεπα πάντα την χαρά ζωγρά-
φου πάνω στα πρόσωπα εκείνων που τον
άκούγανε.

—'Αλήθεια, το παιδί σας έχει τα ίδια χ-
ρακτηριστικά, και ύπσχεται νάχη και την έ-
δια άνωτερότητα. Λοιπόν για το συμφέ-
ρον του, πρέπει να ξαναγύριτε στο σπίτι μου, να
τα καταφέρωμε. Θα αναλάβω καμιά παρμη-
νήσια δουλειά...

—Δεν πιστεύω να νομίζετε, κυρία, πώς
καθόμαι χωρίς να κάνω τίποτα. Θ' αναπαύ-
ωφώσω την παραδουλειά σας...

—'Ας μύ χάνωμε καρδιά. Το δωμάτιό μου
ήταν το γραφείο που θα γίνη το δωμάτιό του
παιδιού. Τι ώρα πιά θα ζήσωμε τώρα ;
μικρότερο θα αισθανόμαστε τώρα τον μικρό
μας ! Πρέπει μονάχα να δώλωμε σέ καμιά
την φωτογραφία αυτή του περιοδικού άνα-
ναι τόσον δημοφής !

—'Ω ! Κυρία, και έτσι το παιδί μας, το
παιδί μου, θάχη δυο μητέρες για να το άγα-
πούν και για να το φροντίζουν...

ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΙΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

'Απλούστατον πράγμα.

Ο μέγας δούξ του Μεκλεμβούργου Φρει-
δερίκος, μανιάδης χαριτοπαιχτής, έχασε κάποτε
όλα του τα μετρητά στον μπαζάρι. Πληρώ-
ν τον καθόταν ένας πρόφη κατασκευαστής η-
τροών που επίσης είχε χάσει όλα του τα χρί-
ματα.

—Και τώρα, άγαπητέ μου κύριε, τί κάνω-
μεν ; τον ρώτησε ο πρόφη συνοπτικώς.
—'Απλούστατον πράγμα, απεκόρησε έπι-
νος. 'Η 'Υψηλότης σας έπιδόθηκε νέους ρο-
ρους εις τον λαόν κι' εγώ άρχίζω πάλι να κα-
τασκευάζω τούς τεγγερέδες μου.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΝ

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

'Α έννοια της ώρας δεν ύφίστατο διά τούς κινεούς θνητεύς. — Πώς ή ώρα έγενήθη διά πρώτην φοράν στέ πνεύμα τών βασιλέων. — Τα πρωτόγονα ήλιακά ώρολόγια, ή κλεψύδρες και τα πελυπικά μηχανήματα τού περσώνων.

—Τί ώρα ;
—10 και 22.
—'Ακριβώς ;
—'Ακριβώς.

Ο τυπικός αυτός διάλογος που μπορείτε
να τον ακούσετε κάθε στιγμή από το στό-
μα ούρουήποτε ανθρώπου αποτελεί κι αυτός
ένα από τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της
εποχής μας. 'Η ακριβής γνώσις της ώρας,
ή ρυθμίστος όλων των πράξεων της ζωής
μας ανάλογα με τούς δείκτας του ώρολογίου,
είναι κάτι που θα εξέπληττε, μαζι με τα πό-
σα άλλα θανάσια του σημερινού πολιτισμού,
τον αγαθό από τον μεσαιωνό αν με κάποια
υπερσυστική δύναμη κατορθώνας να ξαναγυ-
ρίση στη ζωή. Γιατί ή ώρα τόσο στην ά-
κατάστατο όσο και στον μεσαιώνα ήταν μο-
ναχικό προνόμιο των ισχυρών της γης. 'Η
έκπνοια των διαφόρων αλλών, ή ανάγκη
να δέχονται οι βασιλείς τούς στρατηγούς,
τούς ιερείς και δικαστικούς υπαλλήλους του
κράτους των, τούς υποχρέωσε να διτινέσουν
σε ίσα μέρη το μεταξύ της άνατολής
και της δύσεως του ήλιου χρονικό διάστη-
μα. 'Ο λαός άδιαφορούσε τελείως για τέ-
τοιες... μικρολεπτομέρειες. Κανόνες της
καθημερινής του άσχολίας όπως ήθελε, με
το φως της ημέρας. Για τον λαό δεν υπήρ-
χε παρά άνατολή και δύσις ήλιου. 'Ημέρα
και νύχτα. Άλλα τίποτα.

ΓΝΩΜΟΝΕΣ, ΚΛΕΨΥΔΡΑΙ Κ. Τ. Α.

Στην δημοκρατική Ρώμη κι' έφ' όσον ή
έξουσία ήταν στα χείρα του λαού ή άνατο-
λή και ή δύσις του ήλιου άνηγγέλλοντο έ-
πίσημα. Ένας λοχηφόρος της φρουράς
των Υπάτων πήγαινε κι' έστεκόταν κάθε
πρώ άποστά στην πόρτα της Γερουσίας
και μόλις, έβλεπε τον ήλιο να ξεπροβάλλει
από μία ώρισημένη βουνοκορφή άνήγγελλε
την άναρχή της ημέρας. Διάφοροι τότε αχ-
γυειφόροι έτρεχαν στα τέσσαρα σημεία
της πόλεως και μετέδιδαν την είδηση στους
δημοσίους λειτουργούς. Το ίδιο γίνονταν και
κατά την δύση. Ένα άγείο κείμενο, λέ-
γει : 'Όταν το φωτεινό άστρο κατέβαινε ά-
νωστα στην στήλη Μένια (Μαηνία) και
την σελήνη, αυτό έσήμαινε πώς ή μέρα
τελείωνε.

Αργότερα, το 494, ή Γερουσία έστρεψε
έναν γνώμονα —ένα ήλιακό δηλαδή ώ-
ρολόιο —πάνω από την αγορά. Και όσοι
ήναυρόνταν έστρέλναν τούς ύπρετές τους
να πληροσφύθουν από τον έντεταλμένο φύ-
λλα του γνώμονος την σωστή ώρα.

Μέτε ακριβώς άνακαλύφθησαν αυτά τα
ήλιακά ώρολόγια, είναι άγνωστο. Πάντως ή
επινοήσις που είναι άρχαιοτάτη και άποδι-
δεται στον 'Αναξίμανδρο (7 π. Χ. αιών) ή
όποιος καθώς λένε αέχασσε σε κάποιον φί-
λο του Λακεδαιμόνιο έναν γνώμονα που έ-
δειχνε ως έπείσοο την κλίση της έκ-
λειπτικής, τα ήλιοστάσια και της ίσημει-
ας. 'Η πιο πιθανή εξήγηση είναι ότι τα
ήλιακά ώρολόγια έφευδύθηκαν από τούς
Καλδαίους, γιατί ο λαός αυτός ήταν ο πιο
προσηλυμένος απ' όλους τούς άλλους λαούς
της άστρονόμες στην άστρονομία.

Ο πρώτος της κατασκευής των ήλιακών
ωρολόγιων πιά-πιά κι' έτσι αυτά πολλα-
πλασιάστηκαν με τον καιρό και τελειοποιή-
θηκαν. Όταν έγινε πιά ή άρχή να εξακρι-
βώνη κανείς όποτε ήθελε την ώρα, άρχισαν
να επανοούν και άλλα όργανα, οίχι : α-
κτής γρήσεως, που επέστρεπαν την κα-
ταστήριση του χρόνου. 'Η συσκευή αυτές
που πολλές έχουν διασωθή και έως σήμερα
έκείνων ακλεψύδρα. Βασίζονται
στο σιγανό στάξιμο από μία μικρή τρυπού-

λα, ώρισιμένη ποσότητας νερού ή άμμου.
Πολλές νοικοκυρές και σήμερα ακόμη για
να δώσουν λαχανικά, αινά ή άλλο κάτι,
μεταχειρίζονται μικρές κλεψύδρες, δυο γυα-
λινες δηλαδή σφίρες που συνδέονται με
μία άνεπισπώγη σφιστή. 'Η μία σφίρα εί-
ναι γεμάτη από άμμο, κι' έχει υπολογισθή
ή γνόνος που χρειάζεται για να πέση ή
άμμος από την μία σφίρα στην άλλη.

Στο έμπόριο κυκλοφορούν τέτοιες κλεψύ-
δρες διακοσμησ δέκα λεπτών, ενός τετάρτου,
είκοσι λεπτών κλπ.

'Από τότε που έφευδύθηκαν ή κλεψύδρες,
ή ώρα άρχισε πιά να άπασχολή σοβαρά και
να ορθώη την ζωή των αυτοκρατόρων και

Ρωμαίος λοχηφόρος της φρουράς των Υπά-
των, που άνήγγελλε την άνατολήν του
ήλιου στην Ρώμη.

των ευγενών της Ρώμης. Κάποια έπιστολή
της εποχής εκείνης που διασώθηκε ως ση-
μεια, λέγει για τον αυτοκράτορα Ιετρονίω
Μάρκιο πώς όδλες ή ώρες, όδες ή στιγμές
της ζωής του κανονίζονταν από την κλεψύ-
δρα.

Και στον Μεσαιώνα ακόμη ή κλεψύδρες
εκατονόων την καθημερινή ζωή των ά-
νωτών παρ' όλο που τα μέσα της κατα-
στήσεως του χρόνου είχαν τελειοποιηθή. 'Ας
σημειωθή ότι, τα πρωτόγονα αυτά όργανα
ήσαν πολύ περίπλοκα ακόμη για να τα κατα-
νοήσουν οι έάρδαροι λαοί της δύσεως. Το
500 μ. Χ., ο Θεοδώριος έστειλε στον βασι-
λέα της Βουργουνδίας ως δώρο έναν κλεψύ-
δρα έργον του πρωτόγονου μηχανικού Μπε-
ρτες. Το λεπτό όργαν αυτό και πολύπλοκο
όργανο εξήγγισσε την διεισδυτικόν τον
Βουργουνδών. Μή μπορούσαν να καταλά-
βουν τον μηχανισμό του ή άπολύτως έκα-
νι νοιάδες του άπέδωσαν... διαβολικά
ιδιόττητες !

Τρεις αιώνας αργότερα ο Άλφρενς Χα-
ρουν-αλ-Ρασίν έστειλε ως δώρο στον βα-
σιλέα της Γαλλίας Καρλομάγγο μίαν άλλη
κλεψύδρα —την ώραύτεστη απ' όλες : ήταν
ώς τότε κατασκευαστή και πού ή σφιστή
μεταδύθηκε από τούς γροναφάρους του Με-
σαιώνος και σε μας. Κάθε ώρα, άμας διά-
κρος μηχανισμός έδωτε σε κινήση ένα πλά-
τος αυτόματων έλατηρίων τα όποια έκαναν
πολλές και περιεργές κινήσεις συνοδού-
νες και από ήγους μουσικής. Καθ' όσον
τον Μεσαιώνα το άδον αυτό όργανο τού κό-
σμου όπως το όνόμασαν οι σύγχρονοί του, ά-

παγολούς τούς ποιητάς και τούς χρονο-
γράφους, οι όποιοι μάς έκληρονόνησαν σε
στίχους και σε πεζό της πασάδοσης περι-
γραφές του χωρίς όμως κανείς να μάς πλη-
ροσφύση τί άπέρινε το πολύτιμον εκείνο
μνημείον των πρώτων δημάτων της ώρολο-
γοποιίας.

Την ίδια περίπου εποχή εισήχθησαν και
τα άδιντημένα, καριόν, μεγάλες δηλαδή
λαμπάδες που έφεραν 24 κύκλους γύρω στην
έπιφάνειά τους, και που κάθε κύκλος αντι-
στοιχούσε με μία ώρα. 'Η λαμπάδα έλυνε
και ή γνόνος μετριόταν ανάλογα με τον κύ-
κλο που βρισκόταν ή σφίρα. Χάρις σ' αυ-
τές της λαμπάδες —αναφέρει ή παράδοσις—
ο 'Αγιος Λουδοβίκος μπορούσε «να καταλέ-
μη δικαίως τον χρόνον του ως βασιλέα, ως
οικογενειάρχης και ως μελετητής των 'Α-
γίων Γραφών».

Η ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ
ΚΑΙ Η ΛΑΜΠΑΔΕΣ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Καταλαβαίνει τώρα κανείς, ύστερα από
όσα είπαμε παραπάνω, πώς το προνόμιο της
«ακριβείας της ώρας» καθ' όλη την διάρ-
κεια του Μεσαιώνος άνήκε στην άνωτάτην
κοινωνική τάξη, εκείνην ακριβώς που λό-
γω των πολιτικών άξιοτήτων που κατείχε
ερχόταν σε άμεση επικοινωνία με της διά-
φορες Αύλεις των βασιλέων. 'Ολος ο άλ-
λος κόσμος, άσχοι, έμποροι, έργάτες, νοικο-
κυρές, επί έννεα ολόκληρους αιώνας δεν εί-
χαν άλλο μέσον για να κανονίζουν της κα-
θημερινές άσχολίες τους, παρά της καμπα-
νης των έκκλησιών και των μοναστηριών,
ή όποιες γυποπούσαν πολλές φορές και σε
κινονικά χρονικά διαστήματα μέσα στο ή-
μερονόστιο. Τα εκκλησιαστικά εκείνα ιδρύ-
ματα εκρούσαν στον αέρα των μεσαιωνι-
κών πόλεων της άλλης εδόμες και άλλες
μεγαλλογικές κωδωνοκρούσεις των όχτώ
φορές το εικοσιτετράωρο. Βέβαια θα ήταν
ουτασία να πιστεύη κανείς πώς ή κωδωνο-
κρούσις της 3ης πρωΐνης ή της 3ης άπο-
γευματικής άνακοινούσαν προς την πραγ-
ματική ώρα. Ο έντεταλμένος να είδοποιή
το κοινόν για την πορεία του άστρος της
ημέρας καλόγερος, ήταν ως επί το πλεί-
στον, κάποιος αμαθής άνθρωπος, που χρο-
νοποιοούσε συνήθως διάφορα πρωτόγονα και
πρακτικά μέσα με τα όποια υπαλόγησε την
ώρα.

ΜΗΧΑΝΙΚΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Επόμενο λοιπόν ήταν, όταν άνακαλύφθη-
καν τα μηχανικά ώρολόγια, να διαθέσουν
οι φεουδάρχαι και οι πατήκαπες τεράστια
ποσά για την άπόκτησή τους. Γιατί
τα ώρολόγια αυτά έστρέιζον ακριβώτατα,
όποιας ή κοινότητάς και οι όημοι υπέβαλ-
λαν τούς δημότες των σε αίσθησες χέρμα-
τινες ύψεις για να υπερέσουν να άπαχτή-
σαν ωρολόγια τα όποια τοποθετούσαν επάνω
από την στέγη της δημοτικής ή τού δικα-
στήριου. Βαθιζόν όμως και όδες ή μεγαλο-
πρεπείς άψίδες των διαφόρων δημασίων κτι-
ρίων άρχισαν να σιλοξενούν υπερήφανα και
επιβλητικά μηχανικά ώρολόγια με τετα-
στους δίσκους και ωροδείκτες κι' άρχίσαν
με ολόκληρο σύστημα από χαμπάδες ή ά-
ποιες τους έπέστρεπαν, κάθε ώρα να αναγο-
νίζονται της κωδωνοκρούσεις των διαφόρων
μοναστηρίων.

Τέλος ή παρούσα της ωρολογιοποιίας έπέ-
τρεψε να κατασκευασθούν και μικρότερα μη-
χανικά ώρολόγια καθώς και ώρολόγια
σώστης.

Σήμερα πιά και ο τελευταίος κατόικος
του πιο άσημαντου χωριού έφέρει την ακρι-
βή ώρα.

ΔΗΜ. ΜΠΟΡΓΗΣ

η' Ετήρη του ΔΕΣΠΟΤΙΚΟΥ

Σουμάδα.

Για την κατασκευή της σουμάδας ή ό-
ποια για πολλούς λόγους πρέπει πάντα να
υπάρχει μέσα στον υπνοδωμάτιο, να
χρησιμοποιείτε τ' ακόλουθα υλικά:

- 150 δο. αμύγδαλο
- 1) 2 όκα ξάχαρι
- 1) 2 όκα νερό
- 10 κομμάτια πικραμύγδαλο.

Εμφυλάζουμε με τη βοήθεια λίγου θα-
λασσινού νερού 2 αμύγδαλα και τα κοπανίζουμε
μέσα σ' ένα μαρμαρένιο γουδί, ρίχνοντας
και τα 30 δο. νερό για να κοπανισθούν συ-
κολώτερα. Ακολουθώντας ρίχνουμε και το υπό-
λοιπο νερό, τ' ανακατεύουμε καλά και τ' α-
φήνουμε μια περίπου ώρα για να βγεί όλη η
ουσία του πικραμυγδαλού. Κατόπιν βάζουμε
την ξάχαρι σε μια κατσαρόλα, περνάμε τον
χυμό των αμυγδαλών από ένα σουρωτήρι και
ρίχνουμε το υγρό καλά στραγγισμένο μέσα
στη ξάχαρι, την οποία τοποθετούμε στη
φωτιά.

Αφού βράση έως πέντε λεπτά της ώρας
την κατεβάσουμε και την ξεφουρίζουμε και την
αφήνουμε να κρυώσει όποτε η σουμάδα είναι
πια έτοιμη. Κατόπιν την γεμίζουμε σε υπο-
τίλιες και την διατηρούμε σε δροσερό μέ-
ρος.

ΑΝΤ. ΑΚΩΙΩΤΗΣ

ΤΥΠΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

Η συμπεριφορά κάθε κυρίας και ιδιαίτερος
του κοριτσιού όταν βρίσκεται σε δημόσια
κέντρα πρέπει να είναι πολύ μετρημένη.
Δεν χρειάζεται ούτε γέλια, ούτε φωνές
ούτε άλλες θορυβώδεις ενέργειες.

Μερικές έχουν την κακή συνήθεια να κα-
πνίζουν μέσα στα καφενεία ή σε άλλα δημό-
σια κέντρα, και δεν υπάρχει αηδέστερο θέα-
μα, γιατί κάλλιστα μπορεί μία κυρία να
κρατηθεί και να μη καπνίσει σ' ένα διά-
λειμμα.

Μην εγγίζετε ποτέ γλυκά όταν μπαί-
νετε σ' ένα ζαχαροπλαστείο και ποτέ πάν-
των μη περιβρίστε μόνοι, αλλά περιμένετε
υπομονετικά να σας σερβίρουν.

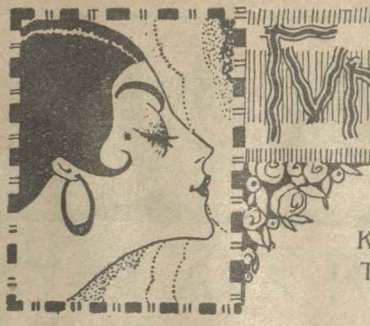
Μην θεωρείτε ευγένειαν όταν σας προσ-
φέρουν κάτι σ' ένα σπίτι να αποποιείστε,
γιατί προσβάλλετε τους οικοδεσπότες και
είναι σαν να τους λέτε: «Έτσι πρέπει να κά-
νετε και εσείς όταν έρχοσθε σπίτι μου».

Μην αφήνετε κανένα να περιμένει σε
εργαστήριο το όποιον δώσατε έστω και αν
αυτός που σας περιμένει είναι κατώτερός
σας. Προτιμάτε μάλλον να φάσετε λίγα λε-
πτά πριν και να περιμένετε.

Μην προκαλείτε ποτέ με το βλέμμα
σας τους καθημένους, όταν βρίσκεσθε όρθια
μέσα σ' ένα τραίμ ή λεωφορείο, να σας πα-
ραχωρήσουν την θέση τους. Οι ευγενείς παρα-
χωρούν τη θέση τους δίχως πρόκληση, και
οι άναίδεις πολύ πιθανόν να σας παρεξηγή-
σουν.

Σ' ένα ήσυχο περιβάλλον, όπου κάποιος
συγγενικό, μην προκαλείτε ποτέ την προ-
σοχή των γύρω σας με ήχοα γέλια και φω-
νές. Αυτό δείχνει κακή ανατροφή.

Μην μιλάτε ποτέ διαρκώς για τον έ-
αυτό σας. Αφήνετε πάντοτε την ευκαιρία
στον συνομιλήτη σας να σας απαντά και να
αλλάζει θέματα ομιλίας.

ΚΟΥΒΕΝ- ΤΟΥΛΕΣ

«Όσο κι' αν έχω γράψει και ξαναγράψει
για το ζήτημα του έρωτος, δεν διστάζω να
επανεέλθω, ποτέ» απ' όλα γιατί το θέμα αυ-
τό μου φαίνεται ανεξάντλητο και δεύτερον,
γιατί καθημερινώς μου τό θύουν αναγνώ-
στες και αναγνώστρις.

Μία μου έγραψε της προάλλες: «Είμαι 19
ετών και δεν έχω ακόμη αγαπήσει, μα θέ-
λω τόσο ν' αγαπήσω και ν' αγαπηθώ με
μια άγνή, απείληστη όπως εκείνες που
διαβάζω στα αισθηματικά ρομάντσα!»

Και με τέτοιες ιδέες ή άπειρη καπελλι-

Τρεις χαριτωμένες απογευματινές εμφανίσεις από λαινάς.

τα ετοιμάζεται ν' αγαπήσει και να συναν-
τήσει στη ζωή τους τύπους των ρομάντσων
που εξήσαν τη φαντασία της. Τι θα συμβεί
όμως; Σιγά-σιγά θα βρω τη ζήνημα και θα
ιδώ πως η ζωή δεν μοιάζει διόλου με τα ρο-
μάντσα που διαβάζει.

Η κοπέλλα όμως κάποτε αγαπήσει κάποιον
που βρέθηκε μπροστά της και δεν τολμά να
πού το εκμυστηρευθεί, με ρωτάει δέ έμένα να
είδη πως η ζωή δεν μοιάζει διόλου με τα ρο-
μάντσα που διαβάζει.

Τι μπορώ να συμβουλευθώ στην μικρού-
λα που νομίζει τον εαυτό της τόσο δυστυχή-
σμένη; Να της πω ότι το μεγάλο της αί-
σθημα, που το νομίζει μεγάλο θα σβήσει.

Να της πω ότι είναι πολύ μικρή ακόμη
για ν' απελπίζεται τόσο; Να της πω ότι
αντί να κλαίει και να θορνεί, θάταν προτιμώ-
τερο να προσπαθήσει να καταλάβει αν ο νέος
αισθάνεται κάτι γι' αυτήν;

Να της πω τέλος ότι αν ανταποκρίνεται
στο αίσθημά της θα την καταλάβει, και αν
δεν ανταποκρίνεται είναι περιττό να τον
σκέπτεται;

«Όλα αυτά μπορώ να της τα πω, μα σε
τί θα ωφεληθούν; Ώφελσε ποτέ σε τίποτε
ή ξένη πείρα;

Ε.

Η παρισινές συλλογές είναι γάρμα
φθαλιμών. Αυτό τουλάχιστον μάς επισημαί-
νεται φίλη κυρία που έτυχε να επισκεφθώ
πολλές απ' αυτές.

Στης συλλογές αυτές βλέπουμε κανείς πάλι
μουσλίνα εμπριμέ ή μονόχρωμη σε χρώμα
πολύ φινια και λεπτά, όπως επί παραδείγμα-
τι το μπλέ ντε λέν, το ροζ πάλ, το κίτρινο
του θειαφιού, το πράσινο του νερού, και όλα
αυτά μας δίνουν ωραιότερες τουαλέτες.

Σε σε βραδυών αϊθέρους. Η κο-
ούτων των τουαλετών είναι φουφού πλ
φαρδάνει από τους γοφούς και κάτω, να
κολλέ καρδιά και υποστούλα που γαρνώνται
οικειότητα το κορσάκι. Άλλα είναι εντελώς
σε κούμπ ρομπ ντε στυλ, με
απλόχετος έντελως νεανική
με κορσαλέ κοντό και ερω-
στό που καταλήγει σε δολι-
μπάση αν-όρμ. Άλλα είναι
τουαλέτες έχουν φουφού πλ
λίστα στους γοφούς, και κα-
τω έχετεται αν φουφ.

Αυτά για της βραδυών έ-
φανίσεις. Όσο για απογευμα-
τινά φορέματα χρησιμοποιεί-
ται πολύ τα λαινάς για ν'
οδεκινούνται, μα ακόμη και
ότι μπορούν όλα να παρηλα-
θθούν από την γυναικεία πε-
αλέττα, όχι όμως το καλόν.

Τα λαινάς που παρουσιάζουν
οι διάφοροι παρισίνοι Όμοι
είναι λεπτότητα και πολύ πα-
κίλα: κοτλέ, ονίε νπαρ-
νά, πλουσι κτλ.

Με τα λαινάς αυτά σχημα-
ζονται ωραιότατα αντάμπα-
πό φορέματα και επανωφό-
ρια που είναι το ένα πλ
ριτωμένο από το άλλο.

ΤΑ ΜΑΝΤΩ ΣΑΣ

Τα μαντώ παρουσιάζουν κι
αυτά μεγάλη ποικιλία. Όσοι
έχουμε πλ πολλές φορές με
κυρία δεν υποεί παρά να έ-
χη τρία το λιγώτερο έπαι-
φορία και ένα αδιάφορο: έ-
να βραδυό, ένα απογευματινό
και ένα έντελως πρωινό.

Το πρωινό μπορεί να είναι
από λαινάς χονδρό ζεστό, το
απογευματινό από μάλλον έ-
φασμα και η βραδυό
μαύρο με γούνινο γαλάκι ή
μαύρο γούνινο ή από μαύρο ντελ

το βραδυό γούνινο ή από μαύρο ντελ
γούνινο γαλάκι.

Τα καπέλλα θα είναι και αυτά ανάλογα.
Τοίκοτες για πιο άμυγα και χλοσάκια
καθημερινά. Άλλα περί αυτών λεπτομερ-
είς το προσεχές φύλλο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Γυναίκα που έχει ωραία δόντια δεν μπο-
ρεί ποτέ να είναι άσχημη, λέγει ο Ζαν-Πολ
Ρουσσώ, γιατί μόλις χαμογέλασε θα κοι-
ζει με ήλιο που οίχτει της αργίδας του και
φωτίζει τον πιο συννεφιασμένο ουρανό.

Βέβαια τα πραγματικά ωραία δόντια
σπανίζουν, αλλά άκουστε τι έλεγε γι' α-
τά ο διάσημος φιλόσοφος Ζάν Λυμώ το
έξοδός το 1600:

«Αν θέλετε να διατηρήσετε τα δόντια
σας γερά και επομένως ωραία, αποφεύγετε
τα πολύ ζεστά όπως και τα πολύ ψυχρά,
διότι και το ένα και το άλλο είναι βλαβέ-
ρά. Μη τρώγετε κρέας σκληρό, αποφεύγετε
τους έμετους, και μη κάνετε κατάρνηση
γλυκών».

Μη σπάσετε με τα δόντια σκληρά φαγ-
μα όπως καρβόδια, αμύγδαλα, καρναλί-
«Αν μπη κάποιος τρωφ μεταξύ των δοντιών
σε υή την βγάλετε ποτέ με καρίτσα έλ-

λά με μια δοντογλυφίδα ή πτεράκι. Μετά
το σπλήτ σας πλύνετε πάντα τα δόντια σας
για να μη μόνουν μεταξύ αυτών τροφά και
γίνονται σπουδαία. Αποφεύγετε τα σπυα και
τους γομφίους, διότι είναι πολύ βλαβερά
για τα δόντια. Για το πλύσιμο των δοντιών
να έχετε πάντα σκληρή βούρσα, αλλά ο-
δοντοκάσι μόνον μια οιά την ήμέρα. Της
έλλας και σαπουνισμα άπλό άκεί.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ

Ποτέ μη σκέπτεσθε ότι σας έπειρούν-
ει κάποιος ή θέλησε να σας προσβάλει γω-
στία λόγω, γιατί ταπεινώνετε τον εαυτό σας.
Τουλάχιστον αν σας σπλήτ λιγάκι περίεργος
ο τρόπος ενός ανθρώπου, σκεφθείτε άμέσως
ότι είναι πιθανόν να έχει δικές του στενο-
χώρες, ότι είναι πιθανόν να πρόκειται περί
παρετήρησης και προσπαθήσατε με κάθε
τρόπο να άνακαλύψετε τί τρέχει.

Να έχετε πάντα πεποίθηση στον εαυτό
σας και να κρατάτε ψηλά το έγώ σας. Αυ-
τή δεν είναι έγωισμός, αλλά αξιοπερίετρα
που επιβάλλεται σε κάθε άνθρωπο. Δεν
πρέπει να είσθε ταπεινός, γιατί οι άλλοι σας
περινορούν.

Διπρώς πολύ ή ταπεινοφροσύνη από την
μετριοφροσύνη, κι' ενώ την μια πρέπει να
την αποφεύγετε την άλλη πρέπει να την έ-
πιδιώκετε. Η μετριοφροσύνη σας όμως να
είναι σύμμορτη και εκ πεποιθήσεως, όχι
προσποιητή.

Αλλά, αν είσθε μουσικός και σας πουν:
«Τι όμοιο πλάνο που παίζετε» δεν θά το ά-
ντήσετε, αλλά θά πείτε με άπλόχετα: «Αλή-
θεια σας άκούει».

Την άξια σας πρέπει να την άναγνωρίζε-
τε, αλλά δεν πρέπει να κομπορημονήστε.
Όσο να την έκθειάζετε μόνος σας.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Μερικοί έχουν το άποκορευτικό ελάττω-
μα της δυσπιστίας του στόματος, πλάνη που
τι μόν προέγεται από κακήν κατάρτησιν
των δοντιών και του στόματος περὶ με πε-
ρισσότερον των δοντιών και πλάνη του στό-
ματος και της σφίξης των ήμερα με νε-
ρό, στο όποιον στάζετε 10 σταγόνες μέντα
και 5 σταγόνες δάμματος ιωδίου. Αν όμως
η δυσπιστία προέγεται από το στομάχι τό-
τε χρειάζεται επείγουσα γαστρον. αν κι κα-
ποτέ δεν ύπαρχει θεραπεία.

Αν καπνίζετε χυτί αίγιμρό, φάτε ά-
σπλην ήγα φαμύδ βορμημένη ή πουρέ πα-
τατας.

Αν σπληνική φαρκοκίχκαλο στον φά-
γη έλθετε βαθύτα τον φουργά με γλυ-
κίνη και έπειτα καπνίζετε ένα αύτό ώμό.

Αποκρίνεται άπλοχτικό για γαργάρες έί-
ναι διαλυμένο νερό (1 ποτήρι) με 12 σταγόνες
δάμματος ιωδίου.

Αν έχετε σαρκώδη του δέματος θα
έχετε άνακούφισιν με πλύνσεις γλυκέρης με
έξω και νερό και πουδράρισμα με τάλκ
μετά το σκούπισμα.

Για τσίμπημα μέλισσας, κομπορημονή κ.
τλ. κορεσόν πολύ επιβλητικά νερό και άμ-
μονία (σε 100 δο. νερό 1 κουταλάκι άμμο-
νίας).

Για την έφιδρωση των ποδιών συνιστά-
ται βάμμα αυτών με 250 γρ. κολώνια και
2 γρ. σουλφής. Ώφελει επίσης πλύνισμα με
νερό και σπλήτ ή άσπήςμα από καρδόφυλλα.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Εάν η έποχή που προιστάσθε παρά ποτέ
πρέπει να ναι κοινό να κρατάτε την οίκο-
νική τήρη σπουδαία. Πρέπει να σκέπτεται
καλά το κάθε έξοδό που θά κάνει και πλν ά-
ποφασιστά να το κάνει να σκεφθί άν πλάνη
είναι άπορροή. Πολλά πράγματα άς
αποφασιστά άπορροή και άν καλοσκερθείτε
λίγο θα έδωρε πως μπορούμε και να περσώ-
με γρηγόρ άτά. Άκούη και το ζήτημα της

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ
μεγάλη σημα-
σία γιατί άν
πρόνομε τρέις
εφημερίδες την
ήμέρα είναι ά-
μέσως 3 δοχαμεί και ή τρέις αυτές δοχα-
μείς γίνονται 90 τον ήμνα. ένώ με μια εφη-
μερίδα μπορούμε να παρακολουθήσουμε την
κίνηση. Τέτοιες οικονομίες μπορούμε να κά-
νουμε άπειρες. Π. χ. να βάλουμε σ' ένα φα-
γητό δυο αυγά αντί 5, να οικονομήσουμε
κρέας από την μια μέρα για να κάνουμε
ένα δεύτερο φαγητό την άλλη μέρα, να έγω-
με μισανονικό το κλειδί του γκαζιού για
να εοδαύεται λιγώτερο άέριο, να έγωμε
λίμπες όλίγων κηρίων για να μη κατανα-
λάσουμε πολύ ρεύμα, ν' αγοράζουμε τα τρέ-
φιμα όλου του ήμνος για ν' αποφεύγουμε
να παίρνωμε μιά-μιά όκα από τον απάχη
της γειτονιάς. Τό ν' άνοράζει κανείς λίγο-
λίγο τα πράγματα είναι σοβερά άντι-οικονο-
μικό. Ένα δέ σπουδαίότατο κοινόβι που
πρέπει να προσέξουμε πολύ είναι το ένοίκιο.
Δεν πρέπει να έγωμε ένοίκιο δυσανάλογο
προς τα έσοδά μας, γιατί το ένοίκιο είναι
ένα ποσό που άναγκαστικά θά το δώσουμε
όλόκληρο ένώ στο φαγητό, στο ντύσιμο,
στα άλλα έξοδα μπορούμε να κάνουμε οίκο-
νομία. Άν έγωμε 6-7 γιλιάδες εισόδημα
δεν πρέπει να δώσουμε ένοίκιο μεγαλύτερο
των 2 1/2 γιλιάδων δοχαμίων τον ήμνα για
να μείνουν άκετά για τρώση, γκαζί, ήλε-
κτρικό, πλύνισμα, ντύσιμο κτλ. Πάντοτε δέ
να προσπαθούμε να βάλουμε κατά μέρος ένα
μικρό ποσόν τον ήμνα.

Η ΚΟΥζίΝΑ ΣΑΣ

Μπορεί να νηστίζετε. Καθαρίζετε
και κόβετε σε λεπτά φέτες 300 δοάκια πα-
τάτες. Κόβουμε επίσης 300 δοάκια κολοκυ-
θάκια σε φέτες στομαγούλες. Έτοιμάζουμε
συγγρόνως μερικά φασολάκια, καίτσανό ψι-
λό, λίγο άνιθο και μερικά ντομάτες σε φέ-
τες, άν θέλουμε δέ προσθέτουμε λίγο σκόρδο
φιλοκομμένο.

Βάζουμε της πατάτες, τα κολοκυθάκια, τα
φασολάκια, της ντομάτες κτλ. σε σταθώς
μέσα σ' ένα ταβί ή κασαβάν, άλατοπιπέδο
κατά σπώσιν και ρίχνουμε λίγο καλ-
νταυό και άνιθο. Αφού στρωθόν όλα βάζο-
με σε μια μικρή κατσαρόλα το άνιθο και
δι και ένα κρεμμύδι μετρίλο φιλοκομμένο να
εξανθήσει. Προσθέτουμε λίγη ντομάτα πουρέ
και περιγύνουμε με αυτό το ζουμά το ταβί με
τα γόδα. Παπαλίζουμε με γαλέτα κοπα-
νισμένη και στέλνομε στον φούρο.

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αγορώμο Λουλουδι. Διαβάστε
την Κουβεντούλα μου και προσπαθήστε να
ώφεληθίτε.

Αγνωστον. Είσθε πολύ νέα κοί-
νη για ν' άγρίσετε καλλονικά. Πιστεύω
αν έπιμένετε σας συνιστώ να τη άσπίν:
Ροδόκερο 200 γρ. Βάμμα βανίλιος 2 γρ.

Έλπίδοφόρον νέον. Να γίνεται
ασπρί: «Αν το νομίζετε εύκολό έπιμερ-
σάτε το. Η συνδυολή μου όμως θα ήσαν
μάλλον να τελειώσετε τα γυναικεία σας γι-
ατί χωρίς μόρφωση δεν θα έπιτύχετε τίποτε».

Έλ'έν ην του Μανέλαρον. Και
σ' έσας γράφω τα ίδια. Η μόρφωση είναι
το πρώτιστον.

Αποφροδύσαν. Θεσσαλονίκη. Οι
γνώμο της δ. Διπλάκου είναι γενναίοι, μα
πως θα έτυγε ν' άκούσθε δεν είχα μόνον
οικουσία ή δ. Διπλάκου, αλλά και μόνον
σπανία, που την εδούθησε να κρατήσει
τον τίτλον της Μις Εδουάρας εις το ύψ.
του.

Γαλανήν Νεράιδαν. Πόρον. Μην
μεταχειρίζεσθε τρέις πολλές έλιους για το
πορσώπό σας. Διαλέξατε μόνο μίαν, άσπια
δεν βλέπετε να σας βλέπουν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Καινούργια Βιβλία

«Γκαρσόν, ένα ούτσκο...»

(Διηγήματα)

ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΞΑ

Με τον πρωτότυπο αυτόν τίτλο κυκλοφό-
ρησε της τελευταίας αυτές ήμέρας ένας τό-
μος διηγημάτων του φίλου συγγραφέα μας
κ. Αγγέλου Δόξα.

Η διάφορος «τέχ» των διηγημάτων του
κ. Δόξα, όπως άλλωστε της εμφανίζει και
ο ίδιος ο συγγραφέας, είναι, παλαιότες απ'
τη ζωή των μεγαλουπόλεων, την κορμπο-
λιτική, κι' οι ήρωές τους από τα πλαίσια
των πλουσιών ανθρώπων που ζουν, έχοντας
μοναδικό προσοισμό την περιπέτεια και την
διασκέδαση.

Ανάμεσα στις σελίδες του βιβλίου του
κ. Δόξα, περιγράφεται με μια σιναία άν-
θρώπου που έζησε, παρητήρησε κι' έσελέ-
τησε ποσοτικά σ' όλες της πλευρές της
και της συνήθειας, ή σύγχρονη ζωή των με-
γαλουπόλεων.

Τη κάθε ένα απ' τα διηγήματα αυτά έ-
γει, και μια δική του ύποθεση ιδιότυπη, πε-
ρίεργη, παράξενη κάποιες φορές, να στο
βάθος πραγματική. Στης σελίδες των πε-
ριγράφονται άλλοτεσι τύποι της μοντέρνας
κοινωνίας, σεξουαλικά «libido» διαστρα-
μμένα γούστα, ταγκαλακωκό έρωτισμοί, πα-
ράδοξες περιπέτειες. Κι' όλα αυτά σ' ένα
πλάισιο εξαιρετικά ρεαλιστικό και μ' ένα
ιδιόμορφο στυλ.

Θά είχαμε ίσως μίαν αντίστροφη για την
κατήχηση των νέων λέξεων και ήρων που
γίνεται, αλλά η κατήχηση αυτή δεν άπο-
τελεί ορμώδεις ελάττωμα.

Γενικά ό τέλος των διηγημάτων του κ.
Αγγ. Δόξα είναι ένα απ' τα καλλίτερα βι-
βλία του έδου του κι' άσφαλώς τέτοιαν
υιάν έντύπωση θά άρίση σ' όσους τα διαβά-
σουν.

Ν. Ν.

Η διαπαιθής καλλιτέχνης του μελοδρά-
ματος κ. Μ. Παλίσση άρχίζει από τον
προσώτ Νοέμβριον σιναών λαϊκών συν-
ταίων τάς όποιās θα συνεχίση καθ' όλη την
χειμωρινή περίοδον. Με την κ. Παλίσση θα
συνεργήσουν και οι καλλιτέρις καθηγηται
των διαφόρων όδών.

Η καλλιτέχνης της άπαγγελίας κ. Τζού-
λια Άντελα Τρενσίν έτοιμάζει για την
έφετεινη περίοδον τέσσαρας φιλοσοφικές ά-
πογευματινές. Η πρώτη θ' άρρώ τους συγ-
γρόνως ποιήτας ή δεύτερα της Έλληνίδας
ποιήτας ή τριτη τους Έλληντας περσώ-
σας και ή τελευταία τους νεογύτους ποιή-
τας.

Στο θέατρο «Απόλλων», τέλειος άνα-
καίνισθον. Ο άρχιτη κατά τάς άρχάς
Νοεμβρίου τάς παραστάσεις του ό θέατρος
Κυριακού-Ευλατιανούδου.

Στα Πειθα το Ζαππείον το τουοχι-
κό γούστρά ζεφόν. Άσπια και Ζάνα, έ-
σελλάνει κάθε βράδυ με άόλας

Στο θέατρο Παπαϊωάννου, αϊγιός
ανακνισθόν, πλίζεται κάθε βράδυ με έξαι-
ρετική καλλιόροση ο «Μαχαρράς», ή έ-
ξοκνη έπείρετα του κ. Ν. Χατζηνικολάου.

Στο θέατρο της Αστής Αδωνιήτου
και Περγήσων συνεχίζεται ή έκθεσις
νέων έρων διακομητικής της δίδος Ε.
Πολυνοτάδου.

Ένός του Νοεμβρίου εκδίδεται το
καίνουργιο λογοτεχνικό περιοδικόν των νέων
«Λογοτεχνία», με τη δση των κκ. Α.
Ασημακοπούλου και Πεσσώ. Αθηναίος.

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

ΕΝΑ ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

Ο άτυχος γάμος της Έλισσάβετ με τον Φραγκίσκο Ίωσηφ. — Η ερωτικές σχέσεις της με τον Λεοπόλδο Β'. — Το μυστικό της τρέλλας του έρωμένου της. — Ο τραγικός πνιγμός του μέσ' στη λίμνη. — Η κακωδαιμένη κυνηγά την αυτεκράτεια.

Η Έλισσάβετ της Βαυαρίας, η κατόπιν αυτοκράτειρα της Αυστρίας, γεννήθηκε στο Μόναχο την 24ην Δεκεμβρίου 1837. Ο δούξ Μαξιμιλιανός, ο πατέρας της, όπως και η μητέρα της Λουίζα, άντρες στην άρχαιότεραν βασιλείουσαν οικογένειαν, τους Βίττελσμπαχ, γένος της οποίας ήταν και ο πρώτος βασιλιάς της Ελλάδος, ο Όθων. Τα γαλιανά και γαλιάνια νερά της λίμνης του Στάουμπουργκ έλκυσαν την παιδική ηλικία της, και ο ψήθυρος τών αιωνοβίων δένδρων του δρυμού που περιβάλλει τον πύργον του Πόζενχόφεν, όπου ανεγέρθη, εξύψηνεν στην ψυχήν της τόν ρομανισμόν, χαρακτηριστικόν γνώρισμα τών Βίττελσμπαχ. Κόρην μύλις δεκαεξ έτών την έγνωρισε γιά πρώτην φοράν ο νέος και όραιος τότε αυτοκράτωρ Φραγκίσκος Ίωσηφ. Μετ' ό- λγον ο γάμος επεσφράγισε τó ειδυλλιον.

Οι πρώτοι μήνες του συζυγικού βίου διέο- ρεισαν μέσα σέ πραγματικόν ειτυχία. Ο καρέας της ειτυχίας επέτασε γρήγορα. Οι Αυστριακοί ήττήθησαν στής πεδιάδες της Μαγέντας και του Σολφερίνου και την 11ην Ιουλίου 1859 ο αυτοκράτωρ Φραγκίσκος Ίω- σήφ αναγκάσθηκε νά συναντήση ταπεινωμένον στην Βιλλαφράγκα τόν νικητήν του Νάπο- λεόντα τόν Γ'. Η συνάντησις εκείνη της Βι- λαφράγκα έκαμε την ειδαίτητη Έλισσάβετ νά χάση την άγάπην της προς τόν Φραγκίσκον Ίωσηφ. Τόν είχε γνωρίσει υπερήφανον και ά- γερον και τόν είδε τότε ταπεινωμένο και κνιπτόνα πρό τού νικητού.

Η τραγική όμως μοίρα της επεφύλασσε πολύ σκληρότερα πλήγματα.

Όταν μετά την ήττα της Σάντομας, η σχέ- σις Αυστρίας και Ούγγαρίας είχαν εκτρανυ- θή μέχρι τού σημείου ώστε νά θεωρηται πιθανή ή απόσχισις της Ούγγαρίας, ο Φραγκίσκος Ίωσηφ απέτειλε στην Πέστη την αυτοκρά- τειρα. Η Έλισσάβετ παρουσιάσθηκε στην ούγγρικη πρωτεύουσα με τά δύο παιδιά της, την Ρίξλιν και τόν Ροδόλφον, και έζητησε φι- λοξενία από τούς άρχηγούς τών επαναστα- τών, τόν Φραγκίσκον Ντέας και τόν Ιούλιο Ανδρασον. Χάρις στην παρουσία της, τά πράγματα εξωυλάνθησαν και έπειτα από λί- γον καιρό ο Φραγκίσκος Ίωσηφ με την Έ- λισσάβετ επέφθησαν στην Πέστη βασιλείς της Ούγγαρίας. Τό βράδυ της ίδιας ημέρας έ- φθανε τó σιγντό άγγελια τού τουρκεσιακού τού άδελφού τού αυτοκράτορος, τού Μαξιμι- λιανού, εις τó Κοκρετάρον, από τούς έπανα- στατήσαντας Μεξικανούς...

—000—

Στή ζωή της Έλισσάβετ ήπάργει ένα μυστι- κό τó όποιο κανένας ποτέ δέν κατώθησε νά διαλευκάνη τó άναφέρον άπό τούς όλοι όι βιο- γράφοι της. Πρόκειται περί τών σχέσεων της με τόν ξάδελφόν της βασιλέα της Βαυαρίας Λεοπόλδον τόν Β'. Από καιρού ήδη ή δυστι- χής βασιλείς έδεικνε σημάδια τών άνωάλων διαπονητικής καταστάσεως. Η Έλισσάβετ πα- ρακολούθησε με άνοιχτά τó δόγμα, ο Λεοπόλ- δός ήταν ο παιδικός της φίλος και κάτι περισ- σότερο: ο τρυφερότερος της φίλος. Μεταπύ- τον από παιδική ηλικία είχαν αναπτύξη έ- να αίσθημα τού συνήριζε άδελφον τρυφερότερο τούς στενοίς φίλοις συγγενείοις δεσποίς τών, αίσθημα τού όποιον ο γαμοσύνης τών δέν κατώθησε νά σβήση. Καί μετά τόν γάμον της Έλισσάβετ τó μυστικό της άυτό έσυνε- χισθη.

Αλλά ποιά μυστικότητα ;

Κανείς δέν γνωρίζει τίποτε τó θετικό. Τό μόνο γνωστό είναι ότι ή αλληλογραφία τών ήταν πυκνή, και ή Έλισσάβετ, όταν από και- ρού εις καιρόν πήγαινε στην πατρίδα της, συ- ναντιότανε πάντοτε με τόν Λεοπόλδον στο Μό- ναχο, στο Χερνσνόνγκαου ή στην Μπαυρόιτ. Μά ο άγαπημένος τόπος της συναντήσεώς των ήταν ή λίμνη του Στάουμπουργκ, στής όχθης της οποίας είναι ο πύργος τού Πόζενχόφεν δ- που γεννήθηκε ή Έλισσάβετ. Στην άπέναντι όχθην ήφώνεται ο πύργος τού Μπέργκ, ή άγα- πημένη διαμονή τού Λεοπόλδου. Στο μέσον πελάγος της λίμνης, σέ κάποιο πύργωμα της όχθης, είναι τó νησί τών Ρόδων, συνέχει, Έξεί, στο μαγευτικό αυτό νησί, μέσα σ' ένα μυστηριώδες περίπτερον, μακρόν από κάθε ένό- κληση, μακρόν από την λίμνη τών στεμιά-

Η αυτοκράτειρα της Αυστρίας Έλισσάβετ.

των των και τού ένοχλητικού μεγάλειον όπου συνήθως ζούσαν, οι δύο φίλοι ή οι δύο έρα- σται περνούον μόνον τών ώρες όλόκληρες. Τίποτε άλλο δέν είναι γνωστό και κανένας δέν γνωρίζει τó μυστικό των. Πολλές σελίδες τού ημερολογίου τού τρελλού βασιλέως είναι άμειρωμένες στην Έλισσάβετ, αλλά με τόσες άσφαρτίσιμες και τόσες ανεξήγητες φράσεις, ώστε κανένα άπολύτως συμπεράσμα δέν είναι δυνατόν νά εξαχθή.

—000—

Την άνοιξη τού 1886 ή παραφροσίνη τού δυστυχισμένου βασιλέως δόσκειται σέ παροξυσ- μόν, και όι γιατροί διατάζουν τόν περιορισμό του μέσα στον πύργο τού Μπέργκ. Έξεί φαί- νεται κάποιος πύλινος, και τó βράδυ της 13 Ιουνίου βγαίνει σέ περπάτο με τόν γέρον- ταν γιατρό τού Γκρόμπεν. Τά μεσάνυχτα δέν είχαν άδελφον έπιστολήν την χαλαρή βοήθειαν τού πρώματά των νά πλέουν στα νερά της λί- μνης.

Η έπίσημος έκθεσις τού δόματός αναφέ- ρει ότι σέ μία άνωάνια κρίση παροξισμού ο νεός της λίμνης ναι παρόμοιος άδελός του τόν γέροντα συνοδό του που προστάθηκε νά τόν συνοδεύη.

Η ιστορία όμως προσθέτει πώς εκείνο τó

τραγικό βράδυ στην άπέναντι όχθην της λί- μνης, στο Φελντάργκ, κοντά στο Πόζενγκ, είχε φθάσει ή Έλισσάβετ. Πώς έζησε τó τρελλός εκείνος έρωτευμένος δέν γνωρίζο- την παρουσία της, και άν δέν επεξεργάσθη τήν συνάντηση περιφρονώντας την λίμνη και τόν χώρο έξω από τó νησί...

Την άλλη μέρα, μετά τó δράμα, ή Έλισσά- βετ πήγε στον πύργο τού Μπέργκ. Ναι, κατόμηνον, με ένα μισοκίετο λουλούδι στήν τσέπη και με τά δάκρυα στήν μάστιγα, περπα- τούσε τόν νεκρόν. Με τόνον που δέν ήτο τó αντίκρισμα διέταξε νά βγούν όλοι έξω να την αφήσουν μόνον με τόν πνιγμένο βασιλέα. Γονάτισε τότε μπρός στο φέρετρό, και έπαι- ολόκληρες ώρες, όι υπηρέτες και όι άλλοι έ- κεινον τούς λυγμούς της. Όταν βγήκε τόν νεκρόν θάλαμο ήταν χλωμή όπως και τó πτώμα. Από την ημέρα εκείνη μέχρι τού θά- νάτου της, έφερε πάντα στο στήθος της τήν φωτογραφία τού Λεοπόλδου. Κάποια έ- βραδιά, όταν ή ύπασπαστή της έμεινε τόν πνιγμένο, ή Έλισσάβετ απήντησε:

—Δέν ήταν τρελλός ! Έβλεπε μόνο ότι όι άλλοι δέν μπορούν νά δούν... Καί έπειτα πώς έζοει που άκριβώς σταματά τó λουλού- δι και που άρπίζει ή τρέλλα, και άν νά ήτο δέν είναι ή μόνη πραγματικότητα ;

—000—

Σέ λίγο ή Έλισσάβετ άρρώσθησε. Σύν- πόνο της ψυχής προσετέθη και ο πόνος τού σώματος. Η αυτοκτονία τού άδελφού της, τó μυστικό τού Τράνι, ο θάνατος τού πατέρα της και άλλα οικογενειακά άνηθήματα επεδεικνύον- την κατάστασή της. Η μόνη θεραπεία που έ- χεται νά ακολουθήση είναι τά ταξίδια. Πλε- νάται από δάσος σέ δάσος και από πείρους έ- πείλους, ζήτησα, μάταια νά βοηθή την ψυχήν ήρεμία. Η μυστικοπαδής ψυχή της σάν νά προσοφθάνεται κάποια άόρατα μεγάλη σφ- ρορά...

Τόν Ιανουάριο τού 1890 πληροφορήθηκε από τόν αυτοκράτορα ότι τó παιδί της, ο δό- δος τού θρόνου Ροδόλφος, παντρεύεται με την άρχιδούκισσα Στεφανία, είχε τρελλή έ- τευθή με μία νέα με άριστόν όνομα, αλλά έλληνικής καταγωγής, την Μαρία Βετσίνα, ή γένος Μπαλτατζή. Περιφρονώντας τήν πόρνη, ο Ροδόλφος ενεργάσκει με τόν φίλην του προς μέγα σκάνδαλον όλόκληρης τής αυλής και της κοινωνίας της Βιέννης. Ο Φραγκίσκος Ίωσηφ έκάλεσε τόν Ροδόλφον νά τού έδωσει προθεσίαν σπανιστάς ώρας νά νά διακόνη κάθε σέσην με την Βετσίνα. Ο διάδοχος υπεσέχη όπν τόν δούν ότι ή έλ- λει γιά τελευταία φορά την φίλην του. Τό βρά- δι της έπομένης ο Ροδόλφος, ή Βετσίνα και δύο φίλοι τού διαδόχου έπήγαν στον πύργον τού Μπέργκ, έβω από την Βιέννη και τó ποί, ένθ όλοι περνούσαν τόν Ροδόλφον νά κινηθήσουν, τόν βόησαν νεκρό πλάι στήν τής φίλης του. Από σφαίρες είχαν σπαστεί τά τελευταία μέλη των.

Συεδόν άμέσως μετά την κηδεία τού πα- τρός της, ή Έλισσάβετ έφυγε από την Βιέννη. Άφού πλανήθηκε στή δόση τού Γκρόμπεν και Μερόν, κατέληξε στην Κόνστα, όπου έζησε τó περίφημο «Αγέλιον».

Μά όπτε ο γελιστός οδρανός της Κωνσταν- τίνης δέν μπόρεσε νά την συγκρατήσει. Κι έπει- λώθηκε τά ταξίδια της στή Μεσόγειο με τήν λαίμαργό της «Μισοάρα». Μία μέρα που έ- σκότανε στην Γενεύη, ο Ιταλός άναρχός Λουίτζι Λουτσένι την έδορφάθηκε.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

(Συνέχεια και τέλος)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΕΠΕΡΑΣΑΝ κάποια χρόνια. Ο Μπαρνταλιάν ζούσε ειτυχισμέ- νος, στον έσοχόν του πύργον. Τό κορίτσι του—γιάτ'—είχεν αποκτήσει ένα κο- ρισάκι που ήταν ή χαρά τών γονιών του και κρύβος τού παππού του, τού γέρον-στρατάρχου τού Μονμορανού—ή άπεραταύσε—τώρα στα 11 του χρόνια.

Η φίλες άναμνήσεις τού παρελθόντος είχαν σβήσει πιά. Ο γέρον-στρατάρχος μόνον, καμιά φορά, μελαγχολούσε... Συλλογίζόταν τήν δυστυχισμένη Ίωάννα που δέν είχε προ- γνάζει νά χαρή μία τέτοια ειτυχία... Γρήγο- ρα όμως ένα φίλός της έγγονής του, τόν έκα- νε νά ξεχνάη τή μωσοδυσμένη αυτήν εικόνα από τά περασμένα...

Η ιστορία μας δά μπορούσε, λοιπόν, νά τελειώσει εδώ. Οι ήρωές μας ζούσαν μιάν ή- ρεμη κι' ειτυχισμένη ζωή—και, όπως λέει κά- πος φιλόσοφος όι άνθρωποι όπως και όι λαοί που ζουν ειτυχισμένοι δέν έχουν ιστορία... Δέ μπορούμε έντοίτοις νά μίν πούμε δού λόγια άόρα. Δού λόγια γιά ένα πρόσωπο πο- λύ γνωστό μας, που δά μάς θυμίση μία όλό- κληρη περίοδος—την πιο μαυρή ίσως—της ί- στορίας μας αυτής.

—000—

Ο Έρρίκος ο Γ' κι' ο βασιλέας της Να- πόλεως (ο μετέπειτα Έρρίκος ο Δ') πολιορ- κούσαν τó Παρίσι. Οι δύο αυτοί παλαιοί έχθροι είχαν ένωθι γιά νά χτυπήσουν κατακέφαλα τόν όλο τού Παρισιού πού, εξεγερμένος άπ' τούς άριστοκράτες «Λιγνέ» τά είχε δάλει μα- ζι τους. Την εποχή εκείνη έτυχε νά βρίσκεται στή Παρίσι ο γέρον-Μονμορανός μαζί με τόν Μπαρνταλιάν. Κι' όταν άρχισε ή πολιορκία, πώς ήταν αδύνατο νά φύγουν πιά...

Εξοργισμένος με άπαιρητή «αμύνη», νά πούμε, της πόλεως. Στην έπαιρησή αυτή μετεί- χε και ο δούξ τού Μονμορανού.

Μία μέρα που τά μέλη της έπαιρητής συνε- δριάσαν γιά νά βρουν έναν τρόπο ν' άντιτα- χθούν σεις δύο βασιλείς, έζήτησε νά τούς δι- οί ήρωες Μονμορανών.

—Ας έρθι ! έλεον ο Μονμορανός πού, σάν γεροντότερος προήδρευε της έπαιρητής.

Ο Μονμορανός μιλάει. Η φάση του δέν γάμπε άγνωστή στον Μπαρνταλιάν, ο όποιος, σάν γαμπερός τού Μονμορανού, παρευρισκόταν στή συνεδρίαση.

—Τι συμβαίνει ; έρώτησεν ο Μονμορανός τόν ήρωον.

—Ιδοί, εξοχότατε... έλεον αυτός κάπως δυστυχικά. Πά νά πορέση ν' άπολυτρωθή τó Παρίσι από τόν κίνδυνον που τόν άπειλεί, δέν έμεινε παρά ένα μέσον...

—Πώς ;

—Απολύτωση : ν' άπολυτρωθή από τόν βασιλέα Έρρίκον τόν Γ'...

—Αμα λείψη αυτός από τή μέση δια τά διορθωθύν...

—Και πώς θά μπορούσε νά λείψη αυτός από τή μέση; έρώτησεν ο δούξ της Μαγέννης, από τήν φωνή.

—Ενα καλό σπαθί κι' ένας άποφασιστικός άνδρας δά ήταν άρκετο γιά νά έπαιρουν από τόν άπολύτωση... απήντησεν ο ήρωον.

Ο δούξ της Μαγέννης και ο άρχων Μον- μορανός ανταλλάξαν ένα βλέμμα συνεννοή- σεις.

Νά μύλουν άραγε ειλικρινά ο έπίσκοπος ; Η μίση δέν έπρόκειτο παρά περί μίας σκη- νοποιίας, περί μίας ένέδρας στην όποια προσπαθούσε νά τούς παρασύρη ;

Ο στρατάρχος τού Μονμορανού δέν θά δε- χόταν ποτέ, βέβαια, νά μεταχειριστή δολοφο-

νικά μέσα γιά ν' άπολυτρωθή από έναν έχθρό του, έστω κι' άν ο έχθρός αυτός ήταν ο Έρ- ρίκος ο Γ' της Γαλλίας.

Η ύποψία, έντοίτοις, ότι πιθανόν νά τούς έστήντο καμιά παγίδα στην όποια ήτοχε φόβος νά πέσουν, τόν έπεισε νά συνεχίση τήν άναχώρησι.

—Και έξερεις έσύ κανένα τέτοιον άνθρωπο ; έρώτησε τόν έπίσκοπον.

—Ναι... άπάντησε αυτός χαμηλά. Είναι έ- νας καλόγερος ο όποιος δόσκειται καμιά δε- καπενταριά χρόνια τώρα στή μοναστήρι μου... Γιά νά σώση την πατρίδα του, είναι άποφαι- σμένος νά κινή τó πάν... Δέν θά έδίσταζε νά καταφύγη και στή ύστατο αυτό μέσον... Τί λέ- τε λοιπόν ;... Θέλετε νά τόν μεταχειριστούμε ;...

Ο δούξ της Μαγέννης έσπινε προς τόν έ- πίσκοπον :

—Μά καλά... Έξοει αυτός ο άνδρας τή

—Ας έρθι, έλεον ο Μονμορανός.

Βασανιστηρια έχει νά πάθι όταν πέσει στή χερά των ανθρώπων τού βασιλέως... Καί έ- ρει άόρην ότι δέν θά πορέση νά τ' άποφύγη αυτό, είτε πετύχη ο σκοπός του είτε όχι...

—Ναι. Τά έξοει δια... Αλλά και γιά δια άδιαφορεί... έλεον ο έπίσκοπος. Καί, με τó χαμηλή φωνή επρόσθεσε : Φαίνεται πως ή ά- γάπη του προς την πατρίδα κι' ή έπαθμία του νά θυσιάση ν' αυτήν, δέν είναι τά μόνα κίνητρα που τόν έχουν φανατίσει έτσι...

—Ναι, δέν είναι... Αλλά και γιά τόν ό- ποιον δέν έννοει νά φανερώση, γιά τόν ό- ποιον τρέφει άσπογδο μίσος προς τόν βασιλέα... Καί προς όλη άλλοτρίαν τήν δυναστείαν... Έπαρ- πε νά δέν βλέπατε όταν μιλά νά την άκατε- ρίνη τών Μεδίκων... Τά μάτια του δούχον φλόγες, και τρέμει όλοκληρος από τó μίσος...

Ο στρατάρχος τού Μονμορανού σιωπούσε. Από τής ματιές που είχαν ανταλλάξει μεταξύ τους δύο μιλούσε ο ήρωονος κατόπαθε ότι όι συνάδελφοί του, μπρός στην άπελπισία τους, ήταν άποφασισμένοι νά κάνουν τόν πάν... έστω ήσαν άποφασισμένοι τόν οδρανκατέβεικο άπ' τόν δολοφόνο που έτοι άπόρριπα τούς προσφε- ρόταν. Ο ίδιος διαφωνούσε. Άντελήθη όμως :

—Αφίστε τον ! Ένας θάνατος τόσο ξα- ρότι ή ψήφος του δέν θάφερε κανένα αποτέ-

λεσμα. Καί σιωπήθηκε νά φύγη γιά νά τούς άφισει άνερόκλητους νά λάβουν της άποφά- σεις τους. Ο Μπαρνταλιάν σιωπήθηκε κι' αύ- τος γιά νά τόν ακολουθήση.

Την ώρα που έφταναν στην πόρτα άκουσαν τόν δούκα της Μαγέννης νά ρωτά τόν ήγού- μενο :

—Και πώς είναι ο πολίτιμος αυτός άν- θρωπος ;...

—Είναι ένας καλόγερος, καθώς σας εί- πα... άπάντησεν ο ήγούμενος. Ονομάζεται Ζακ Κλεμάν...

—000—

Ο Μπαρνταλιάν άναμνήσκει. Τό όνομα αύ- τού φαίνεται σάν γνωστό. Ακολουθήσεν έν- τούτοις σιωπηλός τόν στρατάρχον τού Μονμο- ρανού, χωρίς νά τού πη τίποτα.

Παρατούσε άφηρημένος.

«Ζακ Κλεμάν... Μά πού τó είχε άκούσει λοιπόν αυτό τó όνομα; Καί τί άναμνήσεις μα- κρονές ζυγνύσε τώρα μέσα στή μυαλό του.

—Ναι... άκουσαν έξαφνα τή φωνή τού στρατάρχου τού Μονμορανού δίπλα του. Δέν είναι δυνατόν... Δέν μπορεί μόνον ο πατριω- τικός φανατισμός νά όδη έναν άνδρα στή έγκλημα... Θά ύπόρχη και κάτι άλλο... Κά- ποιο τρομερό μυστικό... Πώς έξοει ή στα- νική άκατερίνη τών Μεδίκων πόσο θά τόν έ- χη βασανίσει αυτόν... ή πώς έξοει... τόν πατέρα του... ή τή μητέρα του... Ίσως νά ήσαν και αυτοί θύματα της κατάρ την άπαι- σία εκείνη νύχτα τού Άγιου Βαρθολομαίου... Τί λές, παιδί μου, κι' έσύ; επρόσθεσε γρη- ζώντας προς τόν Μπαρνταλιάν.

Τότε όμως έμεινε κατάπληκτος. Η μορφή τού Μπαρνταλιάν ήταν άλλοιωμένη... Από τά μάτια του έβγαιναν φλόγες.

—Ναι ! Αυτό... Αυτό είναι !... φηδύσει. Αυτό, ο Ζακ Κλεμάν... Ο γνωστός Άλβης ντε Λονξ... και τού Πανγκρολίαν...

—Τής Άλβης ντε Λονξ... φηδύσει κι' ο στρατάρχος.

—Ε, ναι, θά τόν σκετώ... έλεον άγνά ο Μπαρνταλιάν... Είναι μοιραίον... Η Θεία Δίκη !...

—000—

Είναι γνωστός από την ιστορία, ή λεπτο- μέρες της δολοφονίας τού Έρρίκου τού Γ' από τόν Ζακ Κλεμάν.

Τό κόλπο που μεταχειρίστηκε ο φανατισμέ- νος καλόγερος ήταν πράγματι εξαιρετικό. Κατόρθωσε και μίγχε στή σκηνή τού βασι- λέως με τó πρόχημα ότι τού έφανε κάποιο γράμμα. Ο Έρρίκος, άνέπατος, έπηρε τó γράμμα, και έκανε νά ξεσπίση τόν φάκελο γιά νά τó διαβάση. Δέν πρόφτασε όμως γιά τήν ίδια στιγμή ο σατανικός καλόγερος έβγαλε μέσ' από τά μέσα τού ένα τρομακ- τικό μαχαίρι, και τó έβύθισε στή στήθος τού βα- σιλέως.

Ο Έρρίκος, άν και βαρετά πληγωμένος, δέν τόχασε όσπου. Με μία βίαιη κίνηση ά- πέσισε τó μαχαίρι από τήν κληγή του, και, κρατώντας θανά : —Βοήθεια !... Ο έπίσκοπος... με σκότωσε... κατεβάζοντας μίαν ύστατη προσπάθεια τó δι- χος στή στήθος τού καλόγερου...

Την ίδια στιγμή ή σκηνή γέμισε από δι- κλιμένους αλκίους που έτρεξαν από παντού. Όταν έβλεπ τó τρομερό θέαμα που παρουσι- αζόταν στή πόρτα τού παλάτιου, έπέσαν με τά σπαθία γυμνά εναντίον τού καλόγερου και τού κατεβάν τρεμετά χτυπήματα. Θά τόν έπαι- ναν δέ σάν τού έαν δέν επένειβαν την τελευταία στιγμή όι ψυχραιμότεροι, φανα- ζόντας :

—Αφίστε τον ! Ένας θάνατος τόσο ξα- ρότι ή ψήφος του δέν θάφερε κανένα αποτέ-

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Μ. Βασιλειάδην.
Δυστυχώς μ' όλη μας
την καλή διάθεση, δεν
μπορούμε να διαβάσω-
με τα χειρόγραφα σας.
Φοβάμαι κακογραμμένα.
Δεν έχετε λίγο μελάνι;
—Μάριον. Το πεζό
σας ρηχό και άβαλο. Μην προχειρογράφετε
και προσέχετε καλλίτερα. — Κουρέλι τ.
Ζωής. Το ίδιο έχωμε να πούμε και σε σας.
Γ. Δεσφτεράϊον. Δυστυχώς δεν θυμάμαι
στα πλέον. Στείλτε μας όμως το ποίημα, να
σας πούμε ασφαλώς. — Σπυρίδων. Δεν
όχι καμιά δυστυχώς τίποτε το δημοσιεύσιμο.
Διαβάστε μάς στιχουργική. — Δ. Κωνσταν-
τινίπουλον. Το ίδιο και σε σας.

Χρ. Κουλούρη. Δυστυχώς ούτε
καλό είναι, ούτε—κατά συνέπειαν—μπορεί
να δημοσιευθεί. — Ορσαλίαν. Δ. Κάτι
θέλετε να πείτε, αλλά δεν το εκφράζετε κα-
λά, ή καλλίτερα το εκφράζεστε άσχετα. Το
είδος που καταπιάνεσθε είναι δύσκολο και
θέλει πολλή προσοχή. — Ζάν. Κάνετε τε-
χνικά λάθη. — Γ. Σαρόην. Προχειρογραμ-
μένα και χωρίς καμιά ανώτερη διάθεση.
— Ίσως φταίει η πολυγραφία σας. — Α.
Γκ. όλην. Καλό μόνο το ένα. — Χρύ-
σαν. Δ. Δυστυχώς οι στίχοι σας δεν λένε
τίποτε. Σας συνιστούμε να διαβάσετε και
να αναλάβετε πάλι το παρόν τουλάχιστον
την ποιητικήν διάθεσίν σας. Για να πεισθώ-
τε δε και σεις ή ίδια για την ορθότητα της συμ-
βουλής μας, αντιγράφουμε εδώ μερικούς
στίχους και προσέχετε μην τους επαναλά-
βετε:

«Τώρα που θα φύγω και θα πάω μακριά
σου,
άρα θα είμαι μέσα στην καρδιά σου;
Τώρα που θα είναι κλειστό το παραθύρι
θα με θυμάσαι άρα γε κάποτε το δείλη;»

Παν. Φούν. Το πεζοταγούδι σας δυ-
στυχώς χωρίς νόημα και στερεωμένο ενδιαφέ-
ροντος. Προσέχετε περισσότερο και μη δι-
άθεσθε. — Α. Λώρη. Αρκετά καλό. Θα
δημοσιευθεί. — Β. Γ. Π. Δημοσιεύουμε εδώ
την «εκκλησίαν» σας όχι για κανέναν άλλον
λόγο, αλλά με την ελπίδα να την διαβάσει
«εκείνος», να αναμετρήσει το μέγεθος της
ευθύνης που αναλαμβάνει και να τρέξει στην
αγκαλιά σας, εφ' ό και σας εύχουμε βίον
ευτυχή και ανέμελον:

«Όπου και αν γυρίω, όπου και αν βρε-
θώ το όνομά σου το χρυσό ποτέ μου δε
λησμονώ αφού ήταν τυχερό εμένα πρώτα να
γνωρίσω εμένα πρώτα ν' αγαπήσω.
Και αν πολλούς θα τύχη να γνωρίσω
και με δάκρυα θα ριχθώ από πίσω ποτέ
μου δεν θα τους μιλήσω αφού εμένα αγαπώ.
Αλλά σ' άφωνα να γαλήναι και θα έλθω ό
καιρός που θα με θυμηθείς και τότε ποιά θα
βρήσκωμεν πολύ μακριά, από σε, και τότε
θα ίπης τί έκανα εγώ μία ψυχή έχάθηκα
για μένα».

Γ. Γουλιέλμην. Μη διάθεσθε άλλοτε.
Το ποίημά σας όπως θα είδατε ήδη, δημοσι-
εύθηκε. — Μ. Μάνδριν. Έχετε μερι-
κούς καλούς στίχους, στο σύνολο όμως ύ-
στερείτε. — Γ. Σιδερίδην. Το ίδιο και
σε σας. — Σ. Γάριαν. Κοινότυπο και
προχειρογραμμένο χωρίς καμιά ανώτερη
πνοή. Περιμένουμε κάτι καλλίτερο. — Δ. η-
μήτρον Μ. Υπάρχει μια διάθεση καλή
στα χειρόγραφα σας, δυστυχώς όμως δεν
την ολοκληρώνετε. Σας συνεπαίρνει ή κοι-
νότυπη προχειρογραφία. — Α. Άσση. Κα-
λό. — Ζ. Δ. Κ. Άς. Δυστυχώς τα «Ονει-
ρα της Αγάπης» σας, δεν είναι παρά... ο-
νειρα συγγενής ποιήματος. — Δουκοέ-
τσια. Μπαρά! Πολύ καλά. — Σ. Πα-
σαλίδην. Αλλά που μάς στείλατε είναι
δυστυχώς ακατάλληλα για την σελίδα μας.
Μοιάζουν περισσότερο σαν κοιμηματικά κοινο-
νολογικών ερευνών, παρά σαν κάτι σχετι-
κό με την λογοτεχνία. Για το άλλο που
γράφετε ή «Εβδομάς» δεν έχει ειδική στή-
λη. — Ζ. Φιλίπιδην. Δεν μάς ικανο-
ποίησαν. Σχετικά καλλίτεροι οι στίχοι σας.
— Ν. Φορσίαν. Στείλτε μας το πρώ-
το να το ξαναδούμε. Όσο για το δεύτερο
δεν το βρίσκω καλό. Αποφεύγετε της κα-
κόηχης ρίμης. — Ν. Σταλέαν. Γιατί
γάνετε τον καιρό σας αντιγράφοντας κοι-

μάτια ξένα; Δεν έχετε τίποτε καλλίτερο να
κάνετε; — Αίλδα. Καλώς ήλθατε. Δυστυ-
χώς το τελευταίο σας ύστερει φοβάμαι από
άλλα προηγούμενά σας. — Ν. Καλό. — Α.
Σοφοκλέους. Κρατούμε μόνο το πεζό.
Οι στίχοι σας κακοί. Για τα καλά σας λό-
για ευχαριστούμε. — Αμαρυλλίδα. Κοι-
νότυπο και χωρίς νόημα. Μην διαλέθεσθε.
— Ι. Καμαρινέα. Καλό. — Β. Τήνιον.
Δυστυχώς τα τελευταία σας ποιήματα δεν
μάς ικανοποίησαν. Γιατί; Βιαστήκατε;
— Δουκίσια. Κάπως καλλίτερα, αλλά όχι
και δημοσιεύσιμο ακόμη. — Θ. Φανουρά-
κη. Το ίδιο και σε σας. — Ορέστην
Κ. Αποφεύγετε εκφράσεις σαν το «αίμα
μολεμένο» κ.ά. Καταστρέφουν το σύνολο. —
Ι. Βάγιαν. Μας στέλνετε ένα διήγημα
με τον πρωτοτυπικό τίτλο «Ο μύθος 8
γραμμάτων». Δυστυχώς όμως το διήγημά σας
είναι κατά έναν πολύ περίεργον τρόπον
γραμμένο. Εκτός αν το σφιαστεί έτσι... γά-
ριον πρωτοτυπίας, όπως επιθυμείτε μας να
δημοσιεύσουμε εδώ, δύο περικυπές— αρχήν
και τέλος—:

«Πάντα με το κεφάλι χωμένο στα δού-
του χέρια μέσα απ' τον πόνο—Πάντα, όλες
της ώρας ένα μελαγχολικό ρεμάσμα έχει
χαλακοθεί στο πόσπον, του—Πάντα, τα
χείλη του κιτρινωμένα από την κούραση
μιας ψεύτης καθώς φαίνεται ελπίδας παρη-
μένου κλειστά πάντα. Πάντα ή ματιά
του αποκοιμισμένη ατενίζει με γλυκό παρ-
απονο ώρες πολλές τα ίδια πράγματα ρευα-
σμένα—Πάντα σκέπτεται—ποτέ δεν γελά.
Τί σκέπτεται; ποιος σκοτεινός σκέψεται
θαρύνουν το κεφάλι του; ποιος καθύς πι-
κρός να καίη τα άγρωμα χείλη του; μα τί
επιτέλους θέλει ή θλευασιά του να διακρίνη
μέσ το αγνώστο; τί θέλει, να βυθ στο σκο-
τεινό λαβύρινθο των σκέψεων;»

«Θα σπάσω το κεφάλι μου να δω μόνος
μου την αιτία, χωρίς να το πω τίποτε. Το
ταχυδουρεύον δεν πείπει να άρρήσει πολύ.
Όταν θα έλθω θα προσπαθήσω να το ψυ-
χολογήσω ή αν έχη γραμμά, άπάνω στην
χαρά του θα το πάω δύο λόγια.
..... Είναι ερωτωμενός αληθινά, όχι ο-
μως δεν τον αγαπούν...»

Όταν έχετε βραχί ή κρυώση

Τό
Σλόανς δερμαίνει
έπως αϊ ήλιακεί άκτίνες
Προλάβετε τό κρυολόγη-
μα μέ μίαν επάλειφν
Σλόανς
Λίνιμεντ
Καταπαύει
τόν πόνον

«ΜΗΝΥΤΑΡ»

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κυρίες καὶ Δεσποινίδες,

Εἶσθε ὅλες λουλούδια, τριαντάφυλλα, τὰ ὅποια ἡ φύσις ἐστόλισε μὲ θέλγητρα. Ἀλλὰ ἓνα λουλούδι, ἓνα τριαντάφυλλο πεταμένο στὸν δρόμο δὲν μπορεῖ νὰ φαίνεται τόσο ὠραῖο, ὅσο ἓνα λουλούδι, ἓνα τριαντάφυλλο μέσα σ' ἓνα ὠραῖο βάζο. Τὸ βάζο σας, εἶναι τὰ φορέματά σας. Μπορεῖτε νὰ εἰσθε πὺλ ὠραῖες, πὺλ ἐλκυστικὲς ὅταν φορεῖτε ὠραῖα φορέματα.

Ἄν θέλετε νὰ σᾶς θαυμάζουν ὅπως ἓνα ὠραῖο τριαντάφυλλο μέσα σ' ἓνα ὠραῖο βάζο, ἂν θέλετε νὰ ἀναδείξετε τὰ θέλγητρά σας, ἂν θέλετε νὰ κάμετε τὴν χάριν τοῦ σώματός σας νὰ λαμποκοπᾷ, πρέπει νὰ ντύνεσθε καλά.

Ἄν θέλετε ὅμως νὰ εἰσθε ντυμένη, ἀποταθῆτε σὲ μᾶς. Γιὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε, ἐφέραμε ἀπὸ Παρίσι ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλα. Στὸ Κατάστημά μας θὰ βρῆτε εὐκαιρίαν νὰ τὰ θαυμάσετε. Αἱ μαὶ μας εἶναι λογικαὶ καὶ περιττὰ θὰ σᾶς κάμωμεν εὐκολίας εἰς τὴν πληρωμὴν. Ἐλάτε νὰ μᾶς ἰδῆτε εἴμεθα εὐτυχεῖς νὰ σᾶς προσφέρωμεν τὰς ὑπηρεσίας μας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.
ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾶ 15 Ἀθήναι